

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 631

DE DUIVELS DER LUCHT

20 CENT

De agent zakte zonder een kik te geven in elkaar.

NIEUWE SERIE.

DE DUIVELS DER LUCHT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Moekthar Belim.

Het groote scherm was juist weer opgegaan, en een negerdanser, gekleed in een wit en blauw gestreepte jas met zeer lange panden, een wijde broek en een zeer hoogen hoed, ook al blauw en wit gestreept, huppelde het groote tooneel op, zijn mond opengespleten tot aan de ooren, zoodat al zijn sneeuwwitte, blinkende tanden te zien kwamen.

Hij had een banjo bij zich van onwaarschijnlijke afmetingen, en zong, zich zelf begeleidend, met een kelderachtig geluid een negerliedje.

Het had niet veel te beteekenen, op zichzelf, maar de neger zong het met zoo'n holle, diepe stem, dat het klonk alsof er in de verte een klok werd geluid. Hij wierp de banjo weg, de muziek zette plotseling een zeer snelle jazsmelodie in, en de neger begon te dansen. Het was bijna onmogelijk zijn bewegingen te volgen, zoo snel verzette hij zijn beenen, en het kleppen van zijn schoenen, bijna een

halve meter lang, klonk als het ratelen van de oorlogstrom zijner wilde voorouders, toen die nog leefden in de oerwouden van Afrika.

Steeds sneller klonk de muziek, de saxofoon gilde haar oorverscheurende klanken uit, en de neger danste, tot het zweet hem over het gelaat gutste. Het was een raadsel dat zijn beenen niet in de war raakten, en niemand was in staat, goed te zien, wat hij er eigenlijk mee deed.

De groote ruimte van het Olympia Theater was zoo goed als geheel gevuld, en in de loge zag men het geflonker van tallooze juweelen, sterk gedecoleteerde vrouwen, in ragfijne, zijden gewaden, terwijl hun met struisvogelveren versierde mantels en avondcapes achteloos achter hen op een lagen stoel waren geworpen.

Naast de dames zag men de witte plekken van de glanzend gesteven overhemden van de heeren, en de vonkjes van hunne sigaretten.

Men wees elkander de echtgenooten aan van schatrijke beurskoningen, spoorwegmagnaten en petroleumvorsten, maar telkens weer gingen veler oogen naar de loge vlak tegenover het tooneel, waar twee heeren gezeten waren, waarvan er een, de oudste, een olijfkleurigen tint had, waarbij zijn donker-grijze oogen eigenaardig afstaken.

Hij was op westersche wijze gekleed, in rok, met uitzondering van zijn hoofddekseel. Dat geleek nog het meeste op een Perzische muts en een Pers was de man in de loge dan ook inderdaad, het was Moekthar Belim, een neef van den Perzischen troonopvolger. Hij vertoefde sedert eenige dagen te New York, en reeds begon de algemeene aandacht zich op hem te vestigen, wegens zijn rijkdommen, de wijze waarop hij ze besteedde, en zijn eigenaardig, exotisch uiterlijk. Men had hem nog nimmer in gezelschap van een vrouw gezien, nooit anders dan in die van zijn secretaris, een jonge man met blauwe oogen, en het is dus niet te verwonderen, dat de blikken van menige bevallige Amerikaansche zich wendden in de richting van den Perzische nabob, wanneer deze zich in de nabijheid bevond.

Niemand wist eigenlijk met juistheid te zeggen, waaraan hij die kennis ontleende, maar iedereen sprak van de onmetelijke rijkdommen van Moekthar Belim, die onuitputtelijk moesten zijn, en herinnerden aan de schatten van Aladin, in de sprookjes van Duizend en één Nacht.

Hij was knap, hij was jong, en dat hij buitengewoon rijk was, kon natuurlijk in het oog van geen enkele Amerikaansche een bezwaar heeten.

Men had hem een paar maal in den schouwburg en de opera gezien, men had hem zijn eigen auto met bekwame hand door de prachtige parken zien sturen, men wist dat hij in het Astor Hotel logeerde, en daar met zijn secretaris tezamen vijf kamers betrokken had en de bankier die zijn geldelijke aangelegenheden regelde, had hem reeds hier en daar geïntroduceerd.

Nu zat hij daar, vooraan in zijn loge, recht als een kaars, zijn secretaris een weinig achter hem, zooals het betaamt en tamelijk on-

verschillig ziende naar het wonderlijke springen en huppelen van den neger, die door een soort van danswaanin bezeten leek.

Volkomen uitgeput hield de neger tenslotte op, en trok zich grijnslachend tusschen de coulissen terug, terwijl het applaus klaterde.

Na hem kwamen een buitengewoon leelijke heer, en een buitengewoon mooie dame, die tezamen een nummer vertoonden, waarbij de rol van den heer voornamelijk bestond in het laten vallen van stapels borden, het ontvangen van klappen op zijn hoofd, en het omwerpen van alle meubelen die er op het tooneel geplaatst waren.

Hun nummer had veel succes, al duurde het maar een kwartier, en de directeur van het Olympia Theater bleek ook wel te weten, wat hij aan „Madame Solange and partner” verschuldigd was, want zij hadden het laatste nummer voor de pauze, en dat wordt onder circus en variété-artisten steeds beschouwd als verreweg het beste van het geheele programma.

De lichten in de zaal gingen thans weer aan, en nu pas kon men goed het flonkeren zien van de sieraden, waarmede de dames zich hadden getooid, die in de loges der eerste verdieping zaten.

Sommigen gingen heen, om zich in de ruime foyers een weinig te vertreden, anderen bleven achterovergeleund in hunne gemakkelijke fauteuils zitten en maakten van hunne loges een soort van ontvangsalon, waar zij de heeren al of niet te woord stonden, die haar hulde kwamen bewijzen.

Ook de Perzische millionnair was opgestaan, ook trof men hem aan in de overvolle foyer, waar het wemelde van schoone vrouwen, die een fortuin aan juweelen bij zich droegen, en toen werd het plotseling zeer levendig achter de schermen, want de tweede regisseur, die van alles op de hoogte was, niet het minst van het intieme leven der artiesten, kwam opgewonden mededeelen, dat „zijne koninklijke hoogheid”, zooals hij den Pers wel wat overdreven betitelde, op weg was naar het tooneel.

En zoo was het inderdaad, want eenige oogenblikken later zag men den portier, die de deur van het artiesten-verblijf moest be-

waken, met opgeheven rechterhand buigen als een knipmes, terwijl Moekthar Belim hem hoog opgericht voorbijschreed, en hem nauwelijks scheen te zien.

Eerbiedig liep de secretaris een meter achter hem. Dat hij geen Pers was zag men aanstonds aan zijn blauwe oogen. en zijn blond haar.

Maar de neef van den troonopvolger was het kleine trapje reeds opgegaan, dat naar de couloirs achter het tooneel voerde, en werd daar aanstonds begroet door mijnheer Appletree, den directeur, die het zich niet had willen laten ontnemen, persoonlijk den hoogen gast te begroeten, die alleen door zijn komst reeds zulk een prachtige reclame voor zijn zaak had geleverd, en dat nog wel geheel gratis, ja zelfs met toegifte van geld, want hij had duur voor zijn twee logeplaatsen moeten betalen!

Van alle kanten kwamen de artiesten toestroomden, die tamelijk hoorbaar onder elkaar fluisterden, en elkander den hoogen bezoeker aanwezig. Koormeisjes kwamen gichelend aanloopen, er zich volstrekt niet om bekommerend, dat zij zoo goed als niets aanhadden, trapezewerkers gluurden om een hoekje, en het damespersoneel dat daarvoor in aanmerking kwam verdrong elkaar als het ware, om door den rijken Pers te worden opgemerkt.

Handenwrijvend kwam Appletree op Moekthar Belim toe, terwijl een breeden glimlach zijn vele gouden tanden deed schitteren, en sprak buigend:

„Zeer vereerd, dat zijne koninklijke hoogheid mijn bescheiden vak met een bezoek onderscheid. Mag ik vragen, of zijne koninklijke hoogheid zich vermaakt heeft?”

„Het is heel aardig!” antwoordde de Pers met een diep, keelgeluid, en het Engelsch met een eigenaardig accent sprekend. „Ik heb mij geamuseerd. Ik wil spreken met Madame Solange.”

Dat was bijna een bevel, en niemand dacht er een oogenblik aan, het te weerstreven. Nog altijd oefent in de Vereenigde Staten een titel een bijna magischen invloed uit, in dat land, waar de dollar oppermachtig is, en dat zelf geen adellijke titels kent.

Iedereen maakte dan ook buigend ruimte,

toen mijnheer Appletree den hoogen bezoeker voorging, hem door een gang geleidde, stil hield voor een deur, waarop met verguldsel een groote ster geschilderd was, aanklopte, en zeide:

„Lieve Solange, er is een heer, die vraagt..”

„En ik vraag aan dien heer, of hij zich wil ophangen!” klonk van achter de dichte deur een luide vrouwenstem, ongeduldig en toornig.

De directeur wierp een schuwen blik achter zich, en hernam toen met luide stem:

„Het is geen gewone heer, Solange, het is zijne koninklijke hoogheid Moekthar Belim.”

Hij had nog nauwelijks goed uitgesproken, of de deur werd opengerukt, en Madame Solange vertoonde zich, in een staat, halverwege tusschen het uittrekken van haar tooneelcostuum en het aantrekken van haar eigen gewaad.

Zij had zich zoeven afgeschminkt en wreef haastig de laatste spoortjes vet van haar gezicht, terwijl zij zeide, een en al liefvalligheid, met een half dichtgeknepen mondje:

„Duizendmaal excuus hoogheid, gij begrijpt wel, men valt mij zoo dikwijls lastig, ik wist niet dat ik de eer zou genieten. Zoudt u wel binnen willen komen?”

Dat scheen nu juist het doel te zijn van zijne hoogheid, want hij stapte onmiddellijk den directeur voorbij, die haastig plaats voor hem maakte, nam zijn astraken muts af, boog voor de schoone vrouw, en zeide, reeds in de kleedkamer staande:

„Ik hoop niet dat ik u lastig val Madame? En mijnheer uw echtgenoot zal mij toch wel toestaan — —”

„Mijnheer mijn echtgenoot kan naar de maan loopen!” zeide Madame Solange schouderophalend, en met de meest mogelijke minachting in haar stem. „Hij heeft niets over mij te zeggen, en als het hem niet bevalt, dan moet hij maar een andere partner zoeken. Treedt binnen hoogheid, dan kunnen wij een kwartiertje praten!”

Zijne hoogheid wendde zich tot zijn secretaris, en zeide kortaf:

„Wachten!”

De deur ging dicht, de nieuwsgierigen kroopen weer een voor een terug, de directeur grijnslachte, en de secretaris wachtte.

Hij scheen een man te zijn, die wist wat gehoorzamen beteekende.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen ging de deur van de kleedkamer weer open, Moekthar Belim trad te voorschijn, sloot de deur achter zich, keek zijn secretaris glimlachend aan, stak een versche sigaret aan, keek eens in de slecht verlichte gang, links en rechts, en toen verrichtte hij iets zonderlings, dat men zeker niet zou hebben kunnen verwachten, hij draaide den sleutel, dien hij uit zijn zak had genomen, in het slot van de deur om, die toegang gaf tot het heiligdom van de schoone Madame Solange, en liet hem toen weer in zijn zak teruggliden.

Nogmaals glimlachte hij tot zijn secretaris, deed een trekje aan zijn sigaret, en wandelde rustig verder, en niet zoodra had men gezien dat het aangename onderhoud beëindigd was, of uit alle hoeken en gaten kwamen de nieuwsgierigen weer te voorschijn, die een glimp van den schatrijken Pers wilden opvangen.

Maar de Pers scheen eenige haast te hebben om deze wereld van verf, schmink, doorringende geurtjes, dure en ordinaire zeep, klatergoud en schijn te verlaten.

Hij maakte den directeur Appletree gelukkig met een handdruk, en schreed met hoog opgericht hoofd weder heen, nagestaard door de verlangende koristjes en danseresjes, die met een zucht moesten constateeren, dat haar hier een prachtige kans was ontgaan, vooruit te komen in het leven.

Zij zouden juist het trapje weder afdalen, zijne hoogheid en zijn secretaris, toen er vlak bij hen een deur open vloog, en er iets snel naar buiten kwam vliegen, dat tegen den Pers aanbondsde, en dat een levend wezen bleek te zijn, een nog heel jong meisje, zeker nog geen twintig jaar, eigenaardig aangekleed, want zij droeg reeds een eenvoudige blouse, maar haar beenen waren nog gestoken in het lichtpaarse tricot, waarin de secretaris zich herinnerde, haar omstreeks een uur geleden te hebben zien optreden als parterre acrobate, met een man en nog een andere vrouw.

De Pers was nog nauwelijks van zijn verbazing bekomen, of een krijschende stem klonk

en een zware vrouw, reeds geheel gekleed, vertoonde zich op den drempel, hief den vuist op naar het verschrikte meisje, en schreeuwde:

„En heb nu nog het hart eens om terug te komen! Jij met je schijnheilige tronie! Dacht je dat ik het niet gezien had, dat je mijn man telkens aanhaalt! Je doet het waarachtig terwijl we werken ook!”

„Maria, ik bezweer je...” begon het meisje op smeekende toon.

„Zweer jij maar niet! Ik geloof je niet! Je probeert mijn man van mij af te troggelen, ellendig schepsel! Maar ik heb er nou genoeg van, maak jij je nummertje maar alleen! We kunnen je missen als kiespijn! Is het zoo niet Jean?”

Deze vraag was gericht tot een man, ook reeds aangekleed op zijn jas na, en die schoorvoetend naderbij kwam, het type van den variété athleet, met breede schouders, een stierennek, een laag voorhoofd, en kort, glanzend, gescheiden haar.

De man scheen allesbehalve gesticht over dezen twist, terwijl het niettemin duidelijk te zien was, dat hij zijn vrouw niet durfde te weerspreken, en ook liever niet wilde antwoorden op de laatste vraag. Hij mompelde half verstaanbaar:

„Alles goed en wel, maar als we Olga missen, hoe wil je dan ons nummer maken?”

„Voor haar een ander!” antwoordde de vrouw vinnig. „Springers zijn er op het oogenblik genoeg te krijgen. Ik weet er die vrij zijn. Springers zijn er altijd veel meer dan dragers, dat weet je wel! Laat zij maar ophoepelen, haar fratsen hangen mij allang den keel uit! Het is vandaag net onze laatste avond geweest, en we hebben nog een volle week om te zoeken. Ik verdraag het niet langer, en jij moet ook oppassen, Jean, want jij vindt het maar wat aardig, als er tegen je gelachen wordt!”

Zij stond op het punt, de deur dicht te werpen, en schreeuwde het verschrikte meisje nog eens toe:

„Wij hebben elkaar voor het laatst gezien, en probeer mij niet onder mijn duiven te schieten, of er zwaait wat!”

En met een bonsenden slag viel de deur

dicht. Aan de binnenzijde werd een sleutel omgedraaid.

Het meisje stond een oogenblik met gebogen hoofd tegen den muur geleund, ging toen op de deur kloppen, en zeide zachtjes:

„Mijn kleeren, Maria!”

De deur ging op een handbreed weer open, en als groote vogels vlogen er eenige kledingstukken door de lucht, waarop de geluiden van de dichtgeworpen deur en de sleutel in het slot zich nog eens herhaalden.

Er welde een droge snik uit den keel van het meisje op, terwijl zij de haar toegeworpen kleederen opraapte.

Zij had de beide heeren ternauwernood opgemerkt, en sloop weg.

Moekthar Belim keek haar een oogenblik na, scheen ergens over na te denken, wenkte zijn secretaris, en beiden verlieten haastig het tooneel, daalden het trapje af, de secretaris stopte den portier nogmaals wat in de hand, en zij stonden in de donkere, morsige zijstraat, waarop de deur van den artiestenuitgang uitkwam.

Zij verdwenen in de duisternis, en zij verdwenen voorgoed, want van den Pers Moekthar Belim werd sinds dat oogenblik nimmer meer iets vernomen. Het was alsof hij en zijn secretaris zich oplosten in een ongrijpbare mist . . . .

Want de pauze was nog niet afgelopen, of in de foyer steeg een hevig gegil op van dames, die haar paarden collier kwijt waren, of haar diamanten aigrettes, of haar kostelijke, saffieren hoofdtooisels. Ook in de loges vielen hier en daar schatrijke dames flauw, die beroofd bleken te zijn van haar gouden handtasch, waarin zich vele kostbaarheden bevonden, odeurfleschjes met edelgesteenten bezet, zeer kostbare horloges, en geld.

Maar ontstond er in de zaal een groote consternatie bij deze ontdekking, achter de schermen was het nauwelijks minder erg gesteld.

Want de weinig benijdenswaardige echtgenoot van Madame Solange, die op zijn kloppen aan haar deur geen antwoord had gekre-

gen, en die deur gesloten had bevonden, had om hulp geroepen, men was komen toesnelen, de deur was geopend met een der reservesleutel, en men had Madame Solange uitgestrekt gevonden op haar divan, bewusteloos, en zonder het gezelschap van haar kostbaar paarden halssnoer, waarvan de waarde door haren echtgenoot, die zich de weinige haren uit het leelijke hoofd rukte, jammerend op minstens 60.000 dollar werd geschat, waarbij hij wijselijk verzweeg, dat het ruime hart van zijn gade haar in staat kon stellen, zeer snel en gemakkelijk het geleden verlies weder aan te vullen.

Madame Solange was zeer spoedig uit haar bewusteloosheid bijgebracht, en bij de ontdekking van den roof, had het weinig gescheeld, of zij had haar wederhelft, alsof die de schuldige was, met een zwaren koperen kandelaar de hersens ingeslagen.

Natuurlijk viel de verdenking onmiddellijk op den eenigen man, die in de kleedkamer was gekomen, op zijne koninklijke hoogheid Moekthar Belim. Men begon naar hem te zoeken, naar hem zoowel als naar zijn secretaris, zonder hem te kunnen vinden. Men vond hem den volgenden dag evenmin, men vond hem in het geheel niet meer. Ook de bankier was niet meer te vinden, die de geldzaken van den Pers geregeld had, en sommigen verklaarden reeds dadelijk zonder omwegen, dat bankier en secretaris één en denzelfden persoon waren geweest . . . .

De prachtige auto bleek gehuurd te zijn, de weinige diamanten die men in de kamers van het Astor Hotel terugvond waren van glas, en geen twee dollar waard, en het geheele, prachtige gebouw van rijkdom, hoogen staat en weelde zakte als een kaartenhuisje ineen, en verging tot stof.

Hetzelfde kon waarschijnlijk niet gezegd worden van de geroofde juweelen, de geheimzinnige Pers had dien avond een buit gemaakt van omstreeks 230.000 dollars, aan den lagen kant getaxeerd.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Les frères Castagni.

Twee dagen later, omstreeks tien uur in den morgen, zat mijnheer Jack Beetle, de veel gezochte en befaamde artiesten agent, in zijn hemdsmouwen, en met een dikke sigaar in een der hoeken van zijn grooten mond, in zijn bureau in de 14de Straat, toen de kantoorjongen binnentrad, en hem toeriep:

„Castagni, baas! Drie stuks! Luchtwerk!”

„Wachten!” zei mijnheer Beetle lakoniek. „Niemand voor zijn beurt.”

„Maar zij willen juist niet wachten, zij hebben haast!”

Mijnheer Beetle nam heel langzaam en met hoog opgetrokken wenkbrauwen zijn sigaar uit zijn mond, op het hooren van deze voor hem splinternieuwe openbaring: een artiest die hem durfde zeggen dat hij haast had, en voor zijn beurt met hem wilde spreken, terwijl er zeker nog wel vijf personen in de wachtkamer zaten.

En het ergste was, hij had den naam Castagni nooit gehoord!

Een onbekende grootheid durfde hem, Beetle, den koning der theater-agenten, voor wie alle artiesten beefden, doen zeggen, dat hij haast had!

Het was zoo buitensporig, dat mijnheer Beetle wel bijna vijftien seconden noodig had, om te bekomen van zijn verontwaardigde verbazing.

Toen pas kon hij vragen:

„Is hij alleen?”

„Drie man, baas!”

„Wat moet hij hebben?”

„Een engegement, baas! Hij wil bij Apple-tree komen!”

„Dadelijk maar bij Appletree? Waarom niet onmiddellijk in het Hypodroom?” schreeuwde Beetle met een roode kleur van opgewondenheid. „Ik ken den naam niet eens!”

„Niks te verwonderen, baas, ze treden voor het eerst samen op!”

Dit nu was zoo ongelooflijk, het spotte zoodanig met alles wat Beetle van zijn eigen waardigheid en onaantastbare majesteit dacht, dat hij zijn sigaar weer in zijn mond stak, en nijdig brommend het bevel gaf:

„Gooi ze er uit!”

„Dat heeft u wel vaker gezegd, mijnheer Beetle, maar ditmaal zal het toch niet zoo gemakkelijk gaan!” liet een heldere stem zich hooren, en op hetzelfde oogenblik trad er een rijzig man het vertrek binnen, op den voet gevolgd door twee anderen, waarvan er een, een ware hercules, wel bijna een half hoofd uitstak boven den spreker, ofschoon die toch waarlijk niet tot de kleinsten behoorde en ver boven den middelmaat was. De derde man was sierlijk gebouwd, maar toch was het op het eerste oogenblik voor den kenner te zien, dat hij lenig en zeer gespierd was.

Beetle was half uit zijn leuningstoel opgezezen, paars van drift, en stotterde:

„Wie durft hier zonder mijn bevel binnenkomen? Dat is me nog nooit gebeurd?”

„Dat wist ook wel, mijnheer Beetle,” antwoordde de spreker van zoeven onverstoortbaar. „Wij weten, dat u een soort van potentaat bennt, en bijna almachtig in uw rijk! Maar Castagni is ook niet voor de poes! Castagni houdt niet van wachten en al zijn er vijf artiesten voor hem, hij wil toch den voorkeur hebben!”

„Maar voor den duivel,” barstte Beetle woedend uit, „je bent nog nooit van je leven in het openbaar opgetreden!”

„Des te grooter zal de verrassing voor het publiek zijn!”

„Ik weet niet eens wat je waard bent!”

„Daar kunt u zich binnen een uur zelf van

overtuigen! Het circus Medrano ligt hier vlak bij, en daar mogen wij oefenen!"

„Niemand kent jullie naam!"

„Des te grooter zal voor u de eer zijn, dat u ons heeft ontdekt!"

„Ik zal me blameeren!"

„Integendeel, gij zult u met roem overladden!"

„Ben je daar wel zoo zeker van." hernam Beetle, ondanks zichzelf overbluft door de rappe antwoorden van den man die daar tegenover hem stond, en wiens groote lichaamskracht zelfs voor den leek onmiddellijk duidelijk werd uit zijn prachtig gebouwde gestalte, zijn breed borst, zijn dun middel, en zijn kaarsrechte beenen. „Wat voeren jullie eigenlijk uit? Ga jij maar weg, jongen, de heeren kunnen blijven!"

Zoo verbaasd als hij in zijn geheele leven nog nooit was geweest, trok de kantoorjongen zich terug.

De baas, die aan volkomen onbekende artiesten den voorrang verleende boven vijf wachtende sollicitanten, waaronder er één was met een wereldnaam! Nu liep de wereld zeker op haar einde!

Maar reeds had de woordvoerder van het drietal glimlachend geantwoord:

„Mijnheer Beetle, wij zijn luchtwerkers. Vaste trapeze, twee losse. Knie- en hakkenwerk! Maar dat is niet alles! Wij volgen nieuwe banen! U kent het nummer nietwaar? Meestal dezelfde kost, een vanger en twee springers, enkele en dubbele salto's, halve schroeven, en de rest. Maar heeft u het wel eens gezien, dat de vanger een van de springers bij de enkels opvangt en vasthoudt, en dat dan de tweede springer van den anderen kant af komt aanzetten, en de handen van den eerste grijpt? Ja, ik wist wel dat u daarvan zou opzien mijnheer Beetle! Wij doen het, en als het moest zouden we het ook zonder net durven doen! Is het niet zoo, makkers?"

De beide andere Castagni knikten zwijgend als Chineesche mandarijnen.

Zij schenen het zakelijk deel geheel en al te hebben toevertrouwd aan hun welbespraakte medewerker, en vergenoegden zich er mee te luisteren.

En Beetle luisterde ook, en met aandacht.

Hij vergat er zelfs zijn sigaar door, en vroeg, zijn kleine, zwarten krentenoogjes strak op den acrobaat gericht:

„En als jullie daar nu zoo met zijn drieën onder elkaar hangt, hoe kom je dan weer op je trapezes?"

„Door er heen te zwaaien!" antwoordde Castagni eenvoudig. „Eerst de derde man, dan de tweede! Ja, ik weet wel, het is een kwestie van centimeters, en als de trapezes niet hard genoeg doorschommelen, kun je je nek breken, maar wij doen het dan toch maar!"

Beetle zei niets meer.

Hij was opgestaan, had zijn horloge geraadpleegd, trok zijn jas aan die over den leuning van een stoel hing, greep zijn hoed, belde om den jongen, en zeide kortaf:

„Ik ben er een uur uit. Op zijn minst. Stuur de heele bende maar weg, als ze niet verkiezen te wachten."

Met oogen als stuiters van verwondering ging de jongen heen.

De agent drukte zich zijn kaashoedje stevig op het hoofd, en wendde zich tot den acrobaat met de woorden:

„Wij gaan naar Medrano. Ik moet je zien werken."

Er vloog een flauwen glimlach even over het krachtige gelaat van Castagni, die alleen maar ten antwoord gaf:

„Dat is goed!"

„Mijn wagen!" schreeuwde Beetle zoo hard hij kon, de gangdeur openwerkend."

Uit de wachtkamer klonken ongeduldige, toornige en teleurgestelde stemmen, maar de koning der agenten riep:

„Wie nog eens een woord durft kikken gaat er uit en voor goed! Probeeren jullie dan maar eens hier terug te komen! Wien het niet bevalt moet maar naar een ander gaan! Vooruit heeren, laten we weggaan. Hoeveel tilt die man zoowat?"

Castagni, niet gewend aan den levendigen geest van Beetle, die van den hak op den tak sprong, vroeg een weinig verwonderd:

„Welke man, mijnheer Beetle?"

„Die Goliath, dien je daar bij je hebt?"

Castagni keek den reus eens glimlachend aan en vroeg:

„Hoeveel is het nu, James?"

„Twee honderd een en negentig, tweehandig heffen!” antwoordde de reus lakoniek.

„Kilo's?” schreeuwde Beetle terwijl hij bijna een luchtspronç maakte.

„Wat dacht u dan?” vroeg de hercules, terwijl hij dreigend op den agent toe kwam. „Onsen? Grammen? Milligrammen soms? Wil ik u eens laten zien, wat ik met u kan doen?”

Beetle was verschrikt achteruitgeweken, en antwoordde haastig, bijna de helft van zijn sigaar afbijtend:

„Neen, ik geloof het wel! Ik ben er vast van overtuigd! Dat is dus nog twintig kilo meer dan de Fransche wereldkampioen in het gewichtheffen, zijn naam wil mij op dit oogenblik niet invallen!”

„Normand!” hielp Castagni hem vriendelijk lachend op weg.

„Juist!” riep de agent uit. „Het is verbazend! Twee honderd negentig kilo!”

„Een en negentig!” verbeterde de reus met stemverheffing.

„Ja juist, ik was het vergeten!” zeide Beetle grijnslachend. „Maar niet waar, aan dat eene kilo denk je niet bij zoo'n massa. En nu vooruit, ik ben nieuwsgierig!”

Men scheen den kreet van den agent in het groote kantoorgebouw reeds te hebben gehoord, en dadelijk zijn bevel te hebben opgevolgd, want voor de deur vonden de vier mannen een prachtige limousine staan, pas nieuw, nog glanzend als een spiegel, en bestuurd door een chauffeur in grasgroenen livrei, en zeer veel goud op zijn borst en om den rand van zijn pet, want mijnheer Beetle was van oordeel, dat overmaat van reclame heel wat beter was dan te weinig reclame.

Zij stapten in, nadat de agent den chauffeur het adres had opgegeven, en een kwartier later hield de wagen, die zeer snel gereden had, stil voor het reusachtige circusgebouw, en het viertal ging binnen.

In hun hemdsmouwen, enkelen in hun gewone plunje van de voorstellingen, waren een dozijn circus-artiesten aan het werk. Dicht bij een der ingangen naar de stallen onderwees een reeds door ouderdom gebogen man, met een volkomen kaal hoofd en een rossigen knevel een klein jongetje, nauwelijks zes jaar oud, hoe hij zich in evenwicht moest hou-

den op een gespannen draad, die op nauwelijks een voet hoogte boven het zand was gespannen, ten bewijze dat de jonge nog nauwelijks drie of vier lessen had gehad, want van dat tijdstip af wordt de draad steeds op meer dan manshoogte boven den grond gespannen. Valt de jongen, dan moet hij maar zien dat hij goed neerkomt, zonder zijn enkels of zijn polsen te breken.

Het huilen stond den knaap nader dan het lachen, want de oude man onderwees helaas niet alleen met woorden, maar ook met behulp van een karwats, die meedoogenloos de bloote beentjes van het kleine ventje striemde.

Langs den rand van het circus draafde, kopschuddend, een panneaupaard, en op het panneau stond een klein meisje, ongeveer dertien of veertien jaren oud, met een armzalig blousje aan en een kort broekje. Van haar middel, vastgemaakt aan den riem die haar omsloot, liep een dun maar sterk touw over een katrol, in het midden van de arena afhangend van een staaldraad, en eindigend in de hand van een man met een blauwgeruite boezeroen aan, die haar telkens bevelen toeriep, met een stem, die gedachte wekte aan goedkoope whisky en bier:

„Rechter op staan! Meegeven met den galop, anders breek je je nek nog! Zet je voeten meer naar buiten, want zoo meteen gooit de knol je er af! Niet naar het panneau kijken, maar naar zijn ooren, hoe dikwijls heb ik dat nu gezegd! Trek nu geen gezicht alsof je geen tien kunt tellen, lachen moet je, lachen!”

„Dat is ook makkelijker gezegd dan gedaan,” bromde de reus van het drietal die den man in de blauwgeruite boezeroen een grimigen blik toezond. „Ik zou hem zelf wel eens boven op den rug van dat paard willen zien! En het arme kind is zoo mager als een hout. Ik heb veel lust...”

Hij deed al een stap in den richting van den man in het midden van de arena, maar hij ving een blik op van Castagni, en ofschoon die geen woord sprak, die eene blik scheen meer dan voldoende te zijn om hem in bedwang te houden.

Dicht bij den hoofdingang richtte een clown met eindeloos geduld en veel zachte woord-

jes een rose varkentje af, dat hem steeds knorrend trachtte te ontloopen, en in den doorgang van de stallen oefende zich een jongleur in het balanceeren van een zeer zware tafel op zijn voorhoofd.

Daarmee was de geheele ruimte voorlooppig in beslag genomen, en de andere artiesten, over de leege zetels der klapstoelen verspreid, zaten geeuwend en landerig te wachten tot het hun beurt was.

Heelemaal alleen, bovenaan met den rug tegen den oprijzenden voorwand van de loges geleund zat een meisje, met een bleek gezichtje, dat aanstonds de belangstelling scheen te wekken van Castagni.

Hij keek een oogenblik naar haar, en vroeg toen op zachten toon, zoodat niemand anders hem kon hooren, dan de jongeman met de blauwe oogen:

„Is zij dat niet? Is dat niet Olga, dat arme ding, dat door dat jaloersche wijf een paar dagen geleden uit haar kleedkamer werd geworpen, je weet zeker nog wel bij welke gelegenheid?”

De jongeman keek even scherp haar richting uit, en antwoordde met een hoofdknikje:

„Zij is het? Ze zwerft hier zeker maar wat rond, hopend op een engagement. Wat moet die arme meid nu beginnen, zij, die altijd met twee anderen heeft samengewerkt.”

Castagni scheen een oogenblik na te denken en antwoordde toen:

„Misschien kunnen wij haar wel gebruiken! Wellicht kan zij dienen ter bereiking van mijn doel....”

„Je praat nog maar altijd over je doel, Edward, en al zou je mij levend villen, ik kan nog maar niet begrijpen, wat deze allernieuwste comédie van je....”

„Stil, daar komt Beetle al aan! Ik zal je gauw genoeg alles zeggen, en doe nu maar liever goed je best, want daar hangt veel van af!”

Inderdaad trad Beetle, die een oogenblik gesproken had met Medrano, den directeur, op hen toe, en zeide:

„Nu, jullie schijnen niet te hebben gebluft! Medrano heeft jullie zien repeteeren! Maar ik moet met eigen oogen zien! Schiet maar wat op, ik wacht!”

En hij heesch zijn zwaar lichaam tegen de treden van de klapstoelen op, en koos zich een plekje, vanwaar hij den vertooning goed zou kunnen volgen.

Heel hoog in den circus begonnen de elektrische zonnen te gloeien en hij kon nu de glinsterende trapezes ontdekken, hangend aan hun staaldraden en de beide platvorms, die, dat zag zijn kennersoog dadelijk, abnormaal ver van elkander verwijderd waren. Veel verder dan meestal het geval is. Reeds waren stalknechts bezig, het valnet te spannen, en ook dit was vrij wat langer dan gewoonlijk, dwars zich uitstrekkend over het circus. De touwladders werden neergelaten, en dit alles geschiedde terwijl de anderen onverschillig bleven dooroefenen, zonder zich te bekommeren om wat anderen deden.

En alles was nauwelijks gereed, of op het tamelijk helder verlichte, groote tooneel, tusschen de ingangen naar de stallen gebouwd, kwamen de drie Gebroeders Castagni op, en hun verschijning ontrukte Beetle een onwillekeurige kreet van bewondering.

Zij waren alle drie gekleed in zeer dun zijden tricot van een zacht paarse, glanzende kleur, en ofschoon hij in zijn leven al heel wat acrobaten gekeurd had, nog nimmer had hij een drietal bijeen gezien, ieder voor zich onberispelijk gebouwd, en tezamen het schoonste geheel vormend, dat men zich met mogelijkheid kan denken, de reus met zijn zwaar spierenstelsel, zijn geweldigen nek, zijn armen, die wel mokers schenen, zijn beenen als sterke zuilen, en zijn gewelfde, breede borst; Castagni zelf, gelijkend op een dier beelden, zooals de oude Grieksche meesters ze bij voorkeur plaatsten in den voorhof van de tempels, die het heilige veld bij den Olympus omgaven, en de jongste een Adonis gelijk, gespierd en toch slank, en herinnerend aan het staal waarvan horlogeveeren worden gemaakt.

Zij stonden een oogenblik doodstil, en zonder het zelf te beseffen, hielden alle circusartiesten op met hunne repetities, en keken naar hen.

Tegelijkertijd snelden de drie mannen op het net af, klommen er met behulp van de ladders op, en klauterden vandaar langs de

afhangende koorden omhoog, naar hunne trapezes.

De reus, die de moeilijke taak van vanger scheen te vervullen, posteerde zich in het midden, en Beetle kon het glinsteren zien van de sterke stalen haken, die met stevige riemen aan zijn enkels en voeten waren bevestigd en waarmede hij zich aanstonds zou ophangen, hoofd omlaag, aan de trapeze.

En links en rechts van hem, onbewegelijk op hun smal platvorm, stonden de beide andere atleten, in het schelle licht van de schijnwerpers.

En zij waren nog nauwelijks begonnen met de toeren, of Beetle bemerkte, dat hij hier te doen had met uiterst bekwame acrobaten, die schoonheid aan sierlijkheid en kracht paarden. De springers suisdën door de lucht, lieten hunne trapezes los, en de vanger, na zich aan zijn hakken te hebben opgehangen, greep hen als het ware in de vlucht met nimmer falende nauwkeurigheid, even schommelden zij gracieus heen en weer aan het einde van zijn sterke armen, zij wentelden zich om in de lucht als vogels, grepen opnieuw de terugzwaaiende trapeze, en met onbeschrijflijke sierlijkheid, luchtig als vlinders die zich op een bloem zetten, kwamen zij weder terecht op hun platvorms. En hun hoofdnummer overtrof alles wat Beetle tot dusverre gezien had. De vanger ging omlaag, na de koorden van zijn trapeze omtrent een meter langer te hebben gemaakt, en hij begon zijn lichaam een schommelende beweging te geven steeds grooter, steeds grooter, en toen de boog niet grooter gemaakt kon worden, zette de eerste springer zich af, zwaaide heen en weer, liet los, maakte een salto, en het volgende oogenblik had de vanger hem bij de enkels gegrepen en zwaaide hij mede heen en weer, als een menschelijke klokslinger, en toen hield iedereen beneden een oogenblik den adem in, want zonder zijn trapeze te gebruiken, maakte de tweede springer zich gereed tot den sprong. Daar kwam de menschelijke klokslinger weer aan, als een losgelaten veer verliet zijn lichaam het platvorm, hij dook omlaag, als een zwemmer die in het water duikt, met ver vooruitgestrekte armen, recht als een pijl, twee stevige handen gre-

pen zijn polsen, en hij kwam den slinger ver-
lengen met zijn eigen lichaam!

„Bravo!” schreeuwde Beetle heesch van opwinding. „Nog nooit gezien!”

Maar de woorden bleven hem in den keel steken, toen de onderste man na twee schommelingen zijn lichaam weer in de ruimte wierp, de trapeze greep die in zijn richting kwam aanzwaaien, en het platform bereikte, dat eerst door den ander was gebruikt, die, losgelaten door den vanger, als een steen omlaag kwam suizen, op het laatste oogenblik zijn nek rondde, en op het net terugkwam, dat hem opwierp als een vangbal. Sierlijk kwam hij op zijn beenen neer, liep met groote stappen naar den zoom van het net, uit stevig gedraaid touw bestaande, en stond alweder op het tooneel, waar zich de beide anderen na zich op hun beurt uit den nok van het gebouw te hebben laten vallen, spoedig bij hem voegden.

„Kom eens hier!” brulde Beetle, toen hij zag dat zij reeds wilden weggaan, en in zijn haast bijna van de trap struikelde, „jullie zijn geëngageerd! Ik garandeer jullie drie maanden aansluiting! Een wonder, een wonder! Ze zweeten waarachtig niet eens! Nooit zoo iets gezien! Zijn jullie allang bij het vak?”

„Anderhalve minuut,” antwoordde Castagni lakoniek. „Want zoolang zal het wel geleden zijn, dat u ons een engagement bezorgd heeft mijnheer Beetle. En nu zult u ons wel toestaan dat wij ons weer gaan verkleden, het tocht hier nog al.”

„Gauw wat, gauw wat! Maak een beetje voort! Ik wacht op jullie. Wij gaan een glas beste brandewijn drinken. Wat praat ik! Jullie drinken natuurlijk geen sterke drank! Dan kunnen jullie koffie krijgen, of spuitwater, of champagne, wat je wilt! Wat een stel! Wat een span! Nooit zoo iets bijgewoond! Ik weet niet meer wat ik zeg, ik sta maar wat te raaskalen, jammer dat zij er geen vrouw bij hebben, dan hadden zij binnen een maand de wereld veroverd!”

De artiesten waren alweder gaan repetteren, terwijl het net, knarsend en piepend weer langs de sterke ijzerdraden terug schoof, en opgeborgen werd.

Het jongetje kreeg met den zweep, het

meisje stond bibberend op het panneau, de man met de boezeroen bulderde, de clown sprak zachtjes tot zijn varkentje, en de equilibrist balanceerde de tafel op zijn kin.

Tien minuten later kwamen de mannen de arena weer binnen. Juist gaf het kleine ventje een schreeuw van pijn, toen de karwats zijn naakte kuiten striemde.

Castagni trad kalm op den man met zijn kalen schedel toe, en zeide rustig, het kereltje van den draad tillend, dat schuw naar hem opzag:

„Ik ben er nog wel kort bij, collega, maar geloof me, ik weet dat ranselen volstrekt niets helpt! Hij wil het wel graag goed doen, niet waar mijn jongen, maar je moet hem een beetje den tijd geven, en neem me niet kwalijk, maar je laat hem veel te lang oefenen! Kijk me die zoolen eens.”

De acrobaat had een van de pantoffeltjes met zeer dunne zoolen uitgetrokken, en liet den man den onderkant van den naakten voet zien, die een diepe, roode gleuf vertoonde, waarvan de kleur sterk afstak bij het blanke vleesch.

De man had zwijgend toegeluisterd, en beet hem woedend toe.

„Als jij zoo sentimenteel bent makker, dan deug je niet voor ons vak! Zonder ransel kom je er nu eenmaal niet!”

„Dat betwijfel ik,” hernam Castagni kalm. „Maar of het zoo is of niet, je zorgt dat ik dat ranselen in elk geval niet te zien krijg, anders zou ik onvriendelijk tegen je moeten worden!”

Hij had den jongen heel voorzichtig op den grond gezet, die pijnlijk rondhinkte op zijn verminkte, arme voetjes. Wie weet had die jongen dien morgen al uren op die strakgespannen dunne straaldraad moeten loopen, die op den duur leek te snijden als een mes. .

Maar reeds kwam Beetle aanstormen, die den athleet bij den arm greep en hem wegvoerde.

Eenmaal buitengekomen namen zij weer in de auto plaats, en een kwartier daarna waren de vier mannen weder vergaderd in het kantoor van Beetle, die heel druk sigaren aanbod, welke werden afgeslagen, en toen contracten te voorschijn haalde.

Men werd het zeer spoedig eens over de gage, en Beetle wreef zich onder tafel in de handen, in het besef, dat hij een buitengewoon goede zaak deed.

Maar nog voor zij hun handteekeningen zouden zetten onder een veertiendaagsch contract, kwam de jongen binnen, die zeide:

„Daar is Olga weer patroon, ze vraagt of u nog niets heeft!”

„Zeg dat zij naar de weerlicht kan loopen!” zeide Beetle, niet zonder vriendelijkheid, maar nadrukkelijk.

Reeds wilde de jongen weer weggaan, toen Castagni de hand ophief, en zei:

„Een oogenblikje, daar valt mij in, dat mijn nummer nog veel beter kan worden, als ik er een goede vrouw bij heb. Ik teeken het contract, maar wij nemen Olga als nummer vier aan.”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Waar is Harris?

„En nu zul je mij toch plezier doen, Edward, door mij eens eindelijk te vertellen, wat het motief is, dat je er toe brengt, gedurende veertien achtereenvolgende avonden, op zijn minst, ons hachje in gevaar te brengen?”

„Er is een net!” zeide Raffles schouderophalend.

„Er is een net!” herhaalde Brand een weinig ongeduldig, „maar dat net kan scheuren, men kan er naast vallen, —”

„Men kan op straat ook gemakkelijk onder een auto raken!” viel Raffles hem bedaard in de rede. „Komaan Brand, dat beetje gymnastiek heeft immers niets te beteekenen, en het houdt ons lenig. Het is ook veel aangener dan onze avonden zoek te brengen in tingel-tangels, bioscopen, bars, speelhuizen, en soortgelijke gelegenheden!”

„Allemaal goed en wel, maar het motief!”

„Waarde Brand, het spijt me dat ik het moet zeggen, maar ik had gehoopt, dat je dat motief zelf wel zoudt ontdekken! Wij vechten sedert een paar maanden tegen de Bende van het Kwade Oog, wij zijn er in dien tijd in kunnen slagen, haar zeer zware nederlagen toe te brengen, en haar aan den rand van den afgrond te voeren! Maar, slechts aan den rand! Er is nog altijd een kern over, een restant, droezem, zoo zou men het kunnen noemen, en ook dat moet verwijderd worden.”

„Op jouw beurt moet je mij excuseeren, Edward, wanneer ik als mijn meening te kennen geef, dat je sterk overdrijft,” hernam Brand. „De Bende heeft geen aanvoerder meer, zij is bijna al haar kapiteins kwijt en omtrent al haar luitenants, terwijl er een geduchte opruiming onder de gewone leden is gehouden. De politie kan gemakkelijk het overige af, en — —”

„Zou je denken? Dan moet je mij toch eens zeggen, waarom de politie nog altijd niet ont-

dekt heeft, waar Thomas Harris zich ergens bevindt!”

Het bleef eenigen tijd stil, want hierop wist Brand niet zoo spoedig te antwoorden.

Een paar dagen geleden was Thomas Harris, de multimillionnair, de bekende beurs-speculant, omtrent wiens transacties allesbehalve vleierende geruchten liepen, op een geheimzinnige wijze verdwenen, nadat hij zijn kantoor des middags had verlaten om te gaan lunchen, en dien eigen middag had mevrouw Harris een aanmaning ontvangen, twee honderd vijftig duizend dollar te betalen aan de Bende van het Kwade Oog, op straffe van haren man nooit terug te zien!

Of dit vooruitzicht nu voor mevrouw Harris niet die verschrikkingen had, welke de schrijvers van den dreigbrief ervan gehoopt en verwacht hadden, of om welke andere reden dan ook, zij was met het briefje aanstonds naar de politie geloopt, zonder aan de gevolgen te denken, en de politie was, gelijk haar plicht haar voorschreef, dadelijk een grondig onderzoek begonnen naar de verblijfplaats van Harris, al deed zij dat ook met de wetenschap, dat al haar pogingen waarschijnlijk vruchteloos zouden blijven. Den tweeden dag had mevrouw Harris een tweede briefje van de Bende ontvangen, dringender nog dan het vorige, en waarin zij werd aangemaand, te zorgen, dat binnen zes dagen het geld er was, en dat zij anders haar man niet anders dan als lijk zou terugzien.

Het is zeer goed mogelijk dat mevrouw ijverig dollars verzamelde, om de twee honderd vijftig duizend bijeen te brengen, maar dan merkte niemand daar toch iets van, haar bankiers niet, en de vrienden van haar man niet.

Uit de brandkast van haren echtgenoot kon zij het benodigde bedrag onmogelijk nemen,

want die was juist twee dagen tevoren grondig nagezien door John Raffles in persoon, en wat dat té beteekenen had, dat wisten zijn slachtoffers maar al te goed.

Mevrouw Harris vond er geen cent aan constanten in, en niets anders dan een paar honderd aandeelen in drie of vier geheimzinnige maatschappijen, die alleen maar bestonden in de verbeelding van mijnheer Thomas Harris.

Het spreekt vanzelf dat de politie haar de categorische vraag had gesteld, of zij voornemens was, den losprijs te betalen of niet, en die vraag was herhaald door dozijnen journalisten, maar mevrouw Harris had wijselijk het antwoord in het midden gelaten, en verklaard „dat zij het nog niet zeker wist.”

Hoopte zij misschien, dat haar man binnen den fatalen termijn kans zou zien, zich te bevrijden uit de handen van degenen die hem op zulk een stoutmoedige en brutale wijze midden op den dag als het ware van den drempel van zijn club hadden weggevoerd? Rekende zij wellicht op de hulp van denzelfden man, die reeds eerder voor een anderen rijkard, die in juist dezelfde omstandigheden verkeerd had, zoo afdoende was geweest? Verwachtte zij wellicht, dat de politie zich toch knapper zou toonen dan zij zelf geloofde, en de verblijfplaats van haar ongelukkigen echtgenoot zou ontdekken?

Niemand wist dit met zekerheid, de minuten, de uren, de dagen, gingen voorbij, en over vijf dagen, om zes uur in den middag, zou het geld betaald moeten zijn, of Harris zou sterven.

Dit alles bedacht Brand terwijl hij daar tegenover Raffles zat in hun gemeenschappelijke logeerkamer van een vrij eenvoudig logement, niet ver van Brooklyn Bridge, waar zij hun intrek hadden genomen onder den naam Castagni.

De jongeman keek een oogenblik bedachtzaam naar de punten van zijn schoenen, en antwoordde toen:

„Ik geef je toe, Edward, dat er nog Bendeleden moeten zijn, anders zouden zij Harris onmogelijk gevangen kunnen houden. Maar ik kan waarachtig niet inzien, wat je kan bewegen, het voor dien kerel op te nemen, een

schurk van het zuiverste water, dien je bovendien al be.... be....”

„Bestolen hebt!” hielp Raffles hem glimlachend op weg.

„Om dien de hand boven het hoofd te houden,” voltooide Brand haastig den zin, „om je voor hem in gevaar te begeven, misschien wel je leven op het spel te zetten. Wat raakt ons eigenlijk de kerel!”

„Waarde Brand, mijnheer Thomas Harris raakt ons geen zier. Dat geef ik onmiddellijk toe. Zijn huid is voor mij niet kostbaarder dan die van een konijn. Maar, vinden wij den man, dan vinden wij waarschijnlijk ook het overschot van de Bende, dat zich nu zorgvuldig verborgen houdt in zijn holen, en om dat te kunnen ontdekken, was het goed, dat wij ons bewogen onder het volkje van circus en variétés!”

„Waarom?”

„Omdat ik er zeker van ben, dat eenigen van de Bendeleden zeer nauwe betrekkingen onderhouden met koor meisjes en danseressen, en wel speciaal in het Olympia Theater! En omdat ik daar moeilijk meer kon komen als Moekthar Belim, na onze kleine onderneming van eenige avonden terug, was ik wel genoodzaakt naar een ander middel om te zien, en als acrobaat kan ik vrijelijk omgaan met alle anderen, mij zelfs voordoen als aspirant lid!”

„Maar waarom maak je dan niet liever gebruik van den plattegrond, dien je in het huis van een der kapiteins gevonden hebt, en waarop met kruisjes alle plekken staan aangegeven, waar de Bende pleegi bijeen te komen.”

„Die plattegrond is immers al waardeloos geworden!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Ik heb een afschrift van het ding aan de politie gezonden. Zij heeft bijna tegelijkertijd een inval gedaan in al die roofholen, zij heeft een paar honderd mannen en vrouwen kunnen arresteren, — waarvan er dadelijk zestig weer moesten worden losgelaten, omdat men hen volstrekt niets ten laste kon leggen, en natuurlijk kreeg van dat oogenblik af geen enkel bendelid het meer in zijn hoofd, zelfs het tipje van neus te laten zien op een van die gevaarlijke plaatsen!”

„Maar je hebt een geheimschrift ook ontdekt!”

„Zeker, maar dat helpt mij helaas weinig, om de verblijfplaats te ontdekken van Harris, en daardoor van het gespuis! Zij hebben hun voorzichtigheidsmaatregelen natuurlijk nog verdubbeld, nu het voor hen een spel op leven en dood is geworden, en ik houd vol dat mijn methode de eenige was, om weer voeling met de Bende te krijgen!”

„En hoe lang zal die grap moeten duren?”

„Wel, zoolang de strijd duurt! Slagen wij binnen vijf dagen, dan zal ik onzen vriend Beetle eerlijk schadeloos stellen, en respijt betalen, wij zijn geen acrobaten meer, en —”

„En wij keeren den volgenden dag naar Londen terug,” voltooide Brand met schitterende oogen den zin.

„Je schijnt opgetogen te zijn bij dat vooruitzicht!” merkte Raffles bedaard op. „Ik voor mij verlang volstrekt niet terug naar Londen. Hier voer ik strijd, een opwindenden strijd, onvergelijkelijk veel spannender dan een jacht op leeuwen en tijgers, en al heb ik het te Londen ook wel eens aan den stok gehad met minderwaardige concurrenten, dit hier te New York is toch eigenlijk het ware!”

„Dan zal ik er rekening mee moeten houden, dat we hier nog twintig weken blijven,” zeide Brand zuchtend.

„Trek nu maar niet zoo'n bedroefd gezicht mijn jongen! Je vindt het zelf niet zoo onaangenaam, om eens wat afwisseling te brengen in het eentonige van ons bestaan.”

Brand keek Raffles met ver opengesperde oogen aan, en het klonk bijna als een schreeuw, toen hij uitriep:

„Eentonig bestaan? Nu, Edward, ik moet zeggen dat je moeilijk te voldoen bent! Mag ik je er aan herinneren, dat wij hier reeds in de eerste week na onze komst meer beleefd hebben dan de gemiddelde burgerman in zijn geheele leven? Eentonig? Zou je mij eens willen zeggen want dan eigenlijk een zoogenaamd avontuurlijk leven is? Wel, je zult mij over eentonigheid geen oogenblik hooren klagen!”

„Je houdt dus niet meer van gymnastiek?” vroeg Raffles glimlachend.

„Dat weet je wel beter! Het zou mij ver-

heugd hebben, als ik weer eens wat aan sport had kunnen doen, maar dit is geheel iets anders, hiermee wagen we ons hachje!”

Raffles keek den jongeman een oogenblik aan, en zeide toen schouderophalend:

„Laten wij er niet meer over spreken, wij hebben belangrijker zaken te behandelen. Ik weet dat je er in je binnenste niets van meent, want ons leven loopt gedurende de weinige dagen dat wij acrobaten zullen zijn, volstrekt niet meer gevaar dan in normale omstandigheden!”

„Normale omstandigheden?” knorde Brand. „Het is maar wat je normaal noemt. Maar ik zal zwijgen, er zal wel weinig meer aan te doen zijn!”

„Volstrekt niets, Brand!” antwoordde Raffles koeltjes.

„Wij treden dus op in het Olympia Theater!”

„Van overmorgen af. Onze agent zal aanstonds prachtige biljetten laten maken, ik geloof dat de schelm een zaakje in ons ziet!”

„Dank je de drommel! Hij zal nog nooit zoo'n nummer onder zijn oogen hebben gehad!” zeide Brand ongeduldig.

„Een weinig bescheidenheid zou je niet misstaan Brand! En zie hier nu ons plan, wij zullen ons best doen, om onzen agent te bevredigen, zoodat wij het baantje houden, zoolang wij zelve verkiesen, en wij zullen onze ooren wagenwijd openzetten, en alles opvangen wat er achter de coulissen, in de stallen, en in de gangen gefluisterd wordt. Ik weet dat er onder het personeel leden van de Bende schuilen, voornamelijk vrouwelijke, en ik wil absoluut weten wat er met Harris is gebeurd!”

Brand keek Raffles een oogenblik hoofdschuddend aan, en hernam toen:

„Je zult die wetenschap te laat opdoen, Edward! Binnen vijf dagen is de termijn verstreken, en zij zullen hem zonder omslag ter dood brengen, als zijn vrouw den losprijs niet betaalt!”

„Het zal zoo'n vaart niet loopen!” hernam Raffles. „Vergeet niet, dat het thans voor het treurig overschot van de Bende er op of er onder is. Mislukt dit, dan kunnen zij wel voorgoed opdoeken, en zij zullen zich dus tot

het uiterste inspannen, dat kwart miljoen los te krijgen!"

„Maar mevrouw Harris schijnt die som heelemaal niet te willen betalen!"

„Als zij ziet dat het ernst wordt, Brand, zal zij wel door den zuren appel heenbijten, en het geld losmaken."

„Maar zij weet niet waar het Hoofdkwartier is! Misschien weet zij niet eens waar zij het geld moet laten!"

„Houdt je de bandieten voor zoo dom? Zij hebben natuurlijk een veilige plaats aange-wezen!"

„Maar dan kan ik niet inzien, Edward, welke rol jij daarbij eigenlijk zult vervullen! Als mevrouw Harris het kwart miljoen inderdaad betaalt, is daarmee toch de geheele zaak afgedaan!"

„Voor haar en voor haar man misschien, en voor de Bende natuurlijk ook, maar voor mij niet! Voor mij begint ze dan pas!"

„Daar begrijp ik niets van!"

„Het is anders nogal eenvoudig! Mevrouw Harris mag dat bedrag wel betalen, daar zal ik zelfs op aandringen, — maar ik zal niet toestaan, dat zij het aan de bandieten betaalt!"

„Wie moet het dan in ontvangst nemen?"

„Wel, ik zelf!"

Het bleef tamelijk lang stil in de logeerkamer, en toen zeide Brand brommend:

„Ik zie het al, wij gaan weer een heel levendig tijdperk tegemoet! Je wilt natuurlijk de rol spelen van een der bandieten, of iets dergelijks, het geld nemen, en — — Dat is waar, wat gebeurt er dan met dien armen Harris?"

„Het treft me diep, beste kerel, dat jij je het lot van dien „armen Harris" zoo aantrekt!" zeide Raffles sarcastisch. „Stel je maar gerust, ik zal geen cent van dat geld ontvangen, als ik hem niet eerst in veiligheid weet. Daarom is het nu juist noodig, dat wij spoedig zijn verblijfplaats uitvinden, en om die uit te vinden moesten wij luchtacrobaten worden! Het was werkelijk een van onze weinige kansen, die wij moesten aangrijpen. Je bent toch van de partij?"

„Je weet wel dat die vraag overbodig is Edward! Je kunt steeds op mij rekenen, en al is die Harris een groote schavuit, hij is toch een

mensch, en wij mogen niet toelaten, dat hij in koelen bloede wordt vermoord!"

„Dat zeg je daar heel goed. En omdat hij zijn eigen leven toch wel op een kwart miljoen zal taxeerden, zal ik dat geld bij wijze van salaris van hem afnemen, uit vrees dat hij het mij niet vrijwillig zou afstaan."

„Je bedoeling is zeker, dat wij van dit oogenblik af veel in den circus zullen zijn?"

„Wij mogen er bijna niet weg zijn, Brand! Wij mogen ons ook volstrekt niet op een afstand houden, maar moeten ons daarentegen voordoen als schelmen, die wel graag zouden willen mee-eten uit de welgevulde ruif, die de Bende van het Kwade Oog steeds voor haar leden gereed hield. Kortom, wij moeten vertrouwen wekken, en het zal zeker niet lang duren, of wij weten wel iets naders."

„Nu nog iets, Edward, was het je ernst met je opmerking, dat wij dat meisje, die Olga, bij ons troepje zullen opnemen?"

„Volkomen ernst

„Maar wat heeft het voor doel?"

„Al zou het alleen maar voor doel hebben, haar aan werk te helpen, dan zou dat reeds voldoende zijn, maar zij heeft samengewerkt met die Madame Maria, waarvan ik bijna zeker veronderstel dat zij iets uit te staan heeft met de Bende. Ik heb het gezicht van die vrouw vaker gezien, in een dievenkelder, en ik meen mij zeer goed te herinneren dat zij er bij was, toen anderhalf jaar geleden de politie hier een razzia hield onder het gespuis, dat werd aangetroffen in een van die onderaardsche plaatsen van bijeenkomst, zooals men ze te New York bij vele dozijnen vindt."

„Maar dat meisje zag er heelemaal niet uit, alsof zij zelve bij die bandieten thuis hoorde!" riep Brand uit!

„Dat is ook mijn meening, maar daarom kan zij er toch wel iets van af weten! Maar stil, ik geloof dat ik daar al lichte stappen op de trap hoor, daar is zij waarschijnlijk, zooals ik haar verzocht had!"

„Je zult haar toch niet in het geheim nemen?" vroeg Brand, zachtjes nu, omdat de stappen de deur reeds naderden.

„Daar denk ik natuurlijk niet aan, tenzij het

volstrekt niet anders kan, en ik eerst haar karakter heb kunnen doorgronden."

Reeds werd er bescheiden op de deur getikt, en toen trad Olga binnen met een kleur op de wangen, en glanzende oogen.

Zij kwam dadelijk met uitgestoken handen op Raffles toe, en zeide met een licht buitenlandsch accent:

„Laat ik u nog eerst danken voor wat je gedaan hebt, mon ami! Ik was al wanhopig, want het is in dezen tijd niet zoo gemakkelijk, iets anders te vinden, vooral wanneer je in de wielen wordt gereden. Maria heeft nu een hekel aan mij, en ze zal alles doen om mij het leven onmogelijk te maken! Zij heeft veel vrienden onder de agenten, en als zij die weet te bewerken — —"

„Aangenamen toestanden!" zeide Brand ironisch. „Als de broodnijd zich hier laat gelden, dan kan de partij die het onderspit delft wel naar het Armenhuis gaan!"

Het meisje keek Brand met haar heldere oogen een beetje verbaasd aan, en zeide toen:

„Dat gebeurt ook vaak! Weet je dat dan zelf niet eens? Hoe lang zijn jullie erbij?"

„Erbij? Waarbij?" vroeg Brand verwonderd.

„Bij het vak natuurlijk! Jullie werken zeker allang met zijn drieën? Ik voel me als een indringster, en toch hoop ik dat jullie mij nu niet weer wegjaagt! Mon Dieu, ik zou geen raad weten!"

„Je hoeft niet bevreesd te zijn, Olga," zeide Raffles, die haar aandachtig had opgenomen. „Hij vond haar niet het gewone type hebben, met grove trekken, geverfde oogleden, en een schelle stem. Zij had prachtig blond haar, als gesponnen goud, en hoewel zij niet bepaald mooi was, verleenden haar fijne trekken, en vooral, haar groote, grijsblauwe oogen, een ongemeene bekoorlijkheid aan haar gelaat. Zij had ook niet dat mannelijke, vierkante, dat aan zoovele vrouwelijke acrobaten eigen is, maar haar lichaamlijnen waren teeder en zacht."

Toch wees ieder gebaar op lenige spierkracht en langjarige oefening.

„Je zult bij ons blijven!" zeide hij zacht. „Tenminste zoolang je zelf wilt. Wij zijn zelve nog niet zoo lang bezig, en het publiek ziet er graag een vrouw bij. Maar heb je al

eens luchtwerk gedaan, dat is nu maar de vraag, en daarmee had ik eigenlijk moeten beginnen."

Het meisje boog het hoofd, als schuldbe-wust, en stamelde toen het antwoord:

„Eerlijk gezegd, neen! Maar toch nam ik je voorstel dadelijk aan. Ik heb pas een paar maanden geleden aan de trapeze gewerkt, — parterre werk. Ik weet wel, het is heel iets anders, maar als je met me wilt oefenen, een paar dagen, bang ben ik nooit geweest!"

„Wij zullen zien!" zeide Raffles, zijn blikken niet van haar afwendend. „Waarom doe je het eigenlijk? Kun je onmogelijk wachten tot je andere partners hebt gevonden bij het werk dat je gewend bent te doen?"

„Onmogelijk! Ik moet altijd door blijven verdienen. Ik moet zorgen voor mijn moeder, die erg ziek is en dure geneesmiddelen noodig heeft en voor mijn broertje, die is nog pas zeven jaar. Vader is allang dood, en... maar dat zijn dingen waar je wel niet veel belang in zult stellen!"

„Dat doe ik toch inderdaad wel," hernam Raffles. „Hoe heet je eigenlijk precies? Ik moet het weten voor het contract."

„Mijn eigen naam is Olga Boguljow ik ben een Russin. Ik heb heel lang in Parijs gewoond. Maar mijn circusnaam was in de laatste jaren dezelfde als die van Maria. Je stuurt me dus niet weg, nu ik je bekend heb dat ik het werk nooit gedaan heb?"

„Neen, dat doe ik niet Olga! Maar er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat ik je laat optreden, voor je duchtig met ons geoefend hebt, en dan laat ik je om te beginnen nog maar een paar gemakkelijke toeren doen, aan de stilhangende trapeze. Apropos, waarom ben je eigenlijk van Maria en haar man afgegaan?"

Het meisje werd heel rood in het gelaat en antwoordde toen met afgewenden blik:

„Zij was zoo jaloersch, zij geloofde dat haar man en ik... maar ik zweer je dat ik volstrekt geen schuld heb! Hij ook niet, trouwens, hij dacht geloof ik niet eens aan mij! Maar zij was zoo afschuwelijk naijverig, en — —"

„Stil maar! Meer behoef ik niet te weten! En, geef me maar eens spoedig je adres, dan gaan wij eens samen naar je moeder kijken,

zien of wij niets voor haar kunnen doen, en bureau van Beetle je naam onder het contract te zetten!"

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgerijkt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De trapèze.

Een paar uren later was alles reeds geregeld, de „Duivels der Lucht", thans met hun vieren, hadden gezamenlijk geluncht, en daarop was men weder naar het circus Medrano getrokken, waar nog eenmaal gerepeteerd zou worden, thans met Olga Boguljow, alvorens het geheele toestel daarboven in den circus zou worden losgemaakt en overgebracht naar het Olympia Theater, om daar opnieuw in den nok van het reusachtige gebouw te worden bevestigd.

Het toeval was Raffles gunstig geweest bij de verwerving van trapezes, rekstokken en toebehooren, die hij voor een lagen prijs had kunnen overnemen van een viertal lucht-acrobaten, die te oud werden voor dezen tak der acrobatiek, en zich voortaan alleen maar op den beganen grond durfden bewegen.

Raffles en Brand hielden persoonlijk een oogje op het bevestigen van hunne toestellen, en liepen heen en weer over de smalle planken in den nok, zich vasthoudend aan de dunne staalkabel, en zagen toe dat alle schroeven en moeren stevig werden aangedraaid, dat de trekkabels behoorlijk gespannen werden, en dat er niets mankeerde aan de trapezes.

Het was toen omstreeks drie uur, en er werd op het tooneel gerepeteerd.

Van hun zeer hoogen standplaats keken de beide mannen, naast elkander staande op het

smalle loopbruggetje, een oogenblik naar het tooneel, waar de personen kleine poppetjes leken, totdat Brand opmerkte:

„Ik zou zeggen dat ik daar Maria Kirsch, de vroegere partner van onze Olga zie!"

„Daar zit niets verwonderlijks in, ze treedt hier nog altijd op."

„Maar ik zie nu twee mannen, die met haar samenwerken."

„Dat klopt! Olga is vervangen door een jeugdigen collega, en als mijnheer Kirsch er soms lust in mocht hebben, dan kan hij nu op zijn beurt jaloersch worden!"

De twee vrienden keken er een oogenblik naar, hoe de drie acrobaten, de mannen eenvoudig in hemdsmouwen, de vrouw in een soort sportblouse en een kort, wijd kniebroekje, op elkander schouders sprongen, salto's maakten, en elkander telkens iets schenen toe te roepen.

En toen kwam Olga het tooneel oploopen, opgewekt en verheugd, want haar eerste repetitie was niet al te slecht gegaan, de groote hoogte had haar geen vrees ingeboezemd, en zij zag dadelijk naar boven, tot zij, niet zonder moeite, haar beide nieuwe collega's ontdekt had, naar wie zij vriendelijk wuifde.

En zij zagen ook, hoe Maria plotseling op-hield met haar repetities, en met de vuisten in de zijde gesteund toekwam op het jonge meisje. Zelfs hier boven was het te hooren,

dat zij op dreigenden toon iets tot haar schreeuwde wat ook duidelijk genoeg te zien was aan de verschrikte houding van Olga.

Het boosaardig schepsel scheen het dus niet genoeg te hebben gevonden, het meisje dat zij ten onrechte voor een mededingster aanzag te verjagen, en zij scheen er alles behalve over gesticht te zijn, dat zij nu toch gedwongen zou worden, nog dertien dagen op te treden in hetzelfde gebouw, waar de gehate mededingster misschien triomphen zou viëren in haar nieuw nummer.

Haar man scheen tusschenbeide te willen komen, maar de helleveeg duwde hem met een zwaai van haar sterken arm eenvoudig terzijde, en bleef maar schreeuwen, totdat eensklaps uit de coulissen Henderson, de reus, te voorschijn trad, die rustig naast het meisje ging staan, haar met een beweging van zijn arm wat opzij schoof en toen het woord tot de toornige vrouw scheen te richten.

„O lieve hemel, als dat maar goed afloopt,” zeide Brand zachtjes het hoofd schuddend. „Als nu mijnheer Kirsch zich er ook weer mee bemoeit, zijn de poppen aan het dansen, en hebben wij alweer ruzie, voor wij nog goed begonnen zijn, en dat kan toch onmogelijk met je plannen strooken!”

„Natuurlijk doet het dat niet! Ik hoop dat onze reus zich weer niet door zijn drift laat meeslepen, en dwaze dingen doet. Laten wij maar spoedig naar beneden gaan, voor zover ik kan zien is hier alles in orde!”

De twee vrienden liepen achter elkaar haastig het smalle loopbruggetje af, dat verdacht zwaaide, en lieten zich aan het eind daarvan afzakken langs het dikke touw, dat hen terzijde van het tooneel bracht.

En nu konden zij maar al te duidelijk het schelden en tieren hooren van Maria Kirsch, die met kwaadaardig flikkerende oogen alweer tegenover Olga stond, die bleek was geworden, geen woord terug zeide, en zelfs moeite scheen te hebben niet in tranen uit te barsten.

Ondertusschen deed Henderson zijn best, de tierende acrobate tot kalmte te brengen, en ook om er haren echtgenoot bij te betrekken, maar deze scheen niet de minste lust te gevoelen, zich met de zaak te bemoeien, op

het zien van de dreigende houding van den hercules, over wiens verbazende kracht hij reeds merkwaardige dingen had vernomen.

In een oogenblik stond Raffles naast het meisje en richtte zijn groote, grijze oogen met een koude uitdrukking op het roode gezicht van Maria Kirsch, terwijl hij vroeg:

„Mag ik weten wat dit misbaar te beteekenen heeft? Wat heeft deze jongedame u gedaan?”

De vrouw liet een krijschend lachje hooren, sloeg zich met de platte handen op de dijen, en gilte in een aanval van hysterische woede:

„Jongedame, jongedame, ha, ha! Het zal me je jongedame wel zijn! Geloof maar gerust, dat zij ook al wel zal weten, waar Abram de mosterd haalt! Je zult plezier van haar beleven! Ze heeft ze achter de elleboog! Heb ik soms niet gezien hoe ze daarnet weer knip-oogjes gaf aan mijn man?”

Nu scheen het jonge meisje, dat doodsbleek geworden was, iets te willen zeggen, maar Raffles duwde haar zachtjes terzijde, en zeide kortaf tot Maria, die over het geheele lijf trilde van woede:

„Wij moesten dat hoofdstuk van de knip-oogjes nu maar sluiten! U weet evengoed als ik, dat u liegt! Olga heeft er niet aan gedacht, uw man knipoogjes te geven, en ik wil daar nooit weer iets van hooren, of we worden kwade vrienden!”

De vrouw liet een minachtend gesis hooren, en zeide verachtelijk:

„Mijnheer zegt u tegen me! Mijnheer is deftig! Mijnheer trekt de partij van dat mirakel! Maar je moet niet denken dat ik geen oogen meer in mijn hoofd heb! En als ik haar snap, die vloddermadame, die me denkt te sarren, omdat ze bij jullie is, dan zal ik haar oogen dichttimmeren!”

Reeds hief ze dreigend de vuist op, ondanks een waarschuwend woord van haar man, die de geheele zaak tamelijk vervelend scheen te vinden, toen Raffles een kleine buiging maakte voor Olga, haar zijn arm bood, en met haar tusschen de coulissen trad.

„Allemachtig, ik besterf het!” gilte Maria Kirsch achter hun rug. „Mijnheer de Baron geeft de Gravin een arm! Het is om je te be-

gillen! Suzanne, daar kan jij met je honden en apen nog niet aan tippen!"

Deze laatste woorden waren gericht tot een corpulente vrouw met een aankomend kneveltje, die nieuwsgierig was komen toelopen, een klein aapje op den arm dragend, en terwijl twee sneeuw witte poedels haar op den voet volgden.

Maar dat was te veel voor Henderson.

Hij trad op de vrouw toe, liet haar zijn verschrikkelijke vuist zien, en zeide, zoo bedaard als het hem mogelijk was:

„Luister jij eens, Madame vischwijf! Ik kan jou zelf natuurlijk niets doen, omdat je in het dagelijksch leven rokken draagt, maar als je nu nog één woord tegen het meisje durft kikken, dan sla ik dien lummel van een man van je zoo plat als een oud stuivertje, en je nieuwe aanwinst er bij, omdat het toch in een moeite door gaat. Ik heb persoonlijk niets tegen hem, want hij staat er bij als of hij geen tien kan tellen, maar iemand moet toch de lijdende partij zijn, zooals de haas zei, toen de strooper hem een schot hagel in zijn derrière schoot. Je bent nu gewaarschuwd, wij houden geen van drieën van ruzie, maar als we ruzie maken, ga dan gerust de ziekenauto maar halen, en als je toch de deur uitgaat, meteen naar een begrafenis-ondernemer!"

En Henderson keerde zich om, en volgde Raffles op den voet, terwijl hij schel een deuntje floot, dat hij den vorigen avond in denzelfden schouwburg gehoord had.

Nauwelijks was het viertal alleen in een van de breede gangen, die achter het reusachtige tooneel liepen, of het meisje barstte in een zenuwachtig snikken uit, waarvan het heele tengere lichaam schokte, en stamelde bijna onverstaanbaar, met gebruikmaking van vele Fransche en Russische woorden:

„Het is niet waar, het is niet waar, die vrouw liegt, waarom haat ze mij zoo?"

„Stil maar Olga, stil maar!" zeide Raffles, terwijl hij haar kalmeerend even over het glanzende haar streek. „Wij weten immers wel dat zij liegt, wij gelooven je. Trek je er niets van aan. En maak je vooral niet zenuwachtig, bedenk dat een acrobate, vooral één die in de lucht werkt, zich niet door haar zenuwen mag laten overheerschen!"

Het meisje keek hem een oogenblik aan, stak hem de hand toe, lachte door haar tranen heen, en zeide:

„Wat kan zij mij ook schelen, ik werk nu met jullie samen, en als jullie maar geloof, dat ik altijd, altijd — —"

„Zeg maar niets meer, Olga!" viel Raffles haar in de rede. „Ik geloof dat ik wel iets weet van gezichten, en het jouwe heeft me dadelijk aangestaan! Doe je best om er niet meer aan te denken, en bedenk maar, dat over veertien dagen het leed geleden is. Dan gaat zij links, jij gaat rechts, en jullie zullen elkaar misschien nooit meer terugzien!"

Olga schudde droevig het hoofd, en zeide:

„Laat ik daar maar niet op rekenen, wij artiesten zien elkaar herhaaldelijk terug, maar het is toch een geluk dat we allebei acrobaten zijn, haar nummer en het mijne komen niet dikwijls samen op een programma voor!"

Brand was intusschen op Raffles toegegaan, en zeide zachtjes:

„Ik wil je er alleen maar even aan herinneren, Edward, dat het bij halfvier is! Wij hebben een samenkomst met Beetle, en dan zouden wij hier nog repeteeren, in het nieuwe gebouw!"

Raffles keek een oogenblik naar het witte gezichtje van Olga, die op eenigen afstand stond, en antwoordde even zacht:

„Als het haar maar niet te sterk heeft aangegrepen! Maar komaan, wij zullen haar heel eenvoudige toeren laten doen, ik ben tot je dienst, laten wij maar gaan."

Hij wierp nog eens een blik naar boven, waar tooneelknechts over de smalle bruggetjes heen en weer liepen, hier en daar zelfs moesten kruipen, of schrijlings zich moesten voortbewegen, zoo wankel waren zij bevestigd toen wendde hij zich weer tot het jonge meisje, nam haar zacht en vriendelijk onder den arm, en voerde haar weg.

Dicht bij den artiesteningang stond een jonge man, die blijkbaar zoo even was binnengekomen, en haastig op het jonge meisje wilde toetreden, toen hij verlegen bleef staan op het zien van Raffles, die glimlachend van hem naar Olga keek, op wier lief gezichtje zich een donkere blos verspreidde.

„Laat ik mijnheer even aan je voorstellen,

Philippe!" begon zij toen, blijkbaar verward. „Hij is Alberto Castagni, met wien ik nu het nieuwe nummer maak. Alberto, dit is Philippe Chaudois. Hij is bij den troep Japanners, je zult hem wel hebben gezien!"

Inderdaad herinnerde Raffles zich een gezelschap van zeven of acht zeer goede, Japansche jongleurs te hebben gezien in hun nationaal costuum, en hij had toen al dadelijk gedacht, dat een paar van die nog jonge mannen waarschijnlijk evenmin Japanners waren als hijzelf het was, en dat zij alleen maar hun gelaat een weinig geel hadden gekleurd, en hunne wenkbrauwen boogvormig hadden bijgeschilderd, terwijl het kleurige, wijdplooiende gewaad de rest deed.

Hij had met een glimlach den jongeman de hand toegestoken, die nauwelijks twintig jaar oud kon zijn, en zeide toen:

„Het doet mij genoegen, kennis met u te maken mijnheer Chaudois. U is zeker een Franschman, naar uw naam te oordeelen?"

„Ik ben een Pool, mijnheer, want ik werd in Warschau geboren, maar ik heb toch langen tijd in Parijs gewoond. Is u tevreden over Olga? Is het niet al te gevaarlijk?"

„Ik ben heel tevreden, en gevaarlijk zal het niet zijn, dat beloof ik u?"

„Er zijn wel eens meer luchtacrobaten naast het net gevallen!" riep Chaudois uit, en plotseling werd zijn gelaat zeer bleek, terwijl hij keek naar het jonge meisje, en haar hand greep.

„Dat zijn zeer groote uitzonderingen mijn jongen, en dan was er altijd iets niet in orde met de toestellen," antwoordde Raffles geruststellend. „En nu zullen wij deze jongedame maar een kwartier aan uw hoede overlaten. Ik geloof dat u elkander zeer goed kent. Daarna moeten wij haar nog opeischen voor een repetitie, want morgen is onze eerste optreden, en wij moeten goed beslagen ten ijs komen!"

De jongeman keek Raffles een oogenblik aandachtig aan, en er kwam een uitdrukking op zijn gelaat, alsof hij diep ergens over nadacht. En Raffles had gelegenheid, op te merken, dat hij een beschaafd uiterlijk had, en dat hij het Fransch uitstekend sprak, vloeiend en zonder eenig accent.

Waarschijnlijk stond hij hier alweder tegenover een van die talloos velen, die door den wereldoorlog eenige sporten van den maatschappelijken ladder waren omlaag gegleden, soms wel tot onder aan toe!

En misschien dacht de jongeman op zijn beurt wel juist hetzelfde van Raffles, wiens edele houding, wiens geheele optreden hem dadelijk hadden geïmponeerd.

Maar beide mannen waren bescheiden genoeg, geen verdere navraag te doen, waarschijnlijk beseffend, dat zij daardoor elkan- ders trots konden kwetsen, en zij namen met een handdruk afscheid. Raffles wenkte Brand bij zich, die op een paar passen afstand glimlachend had toegezien, en toen zij alleen stonden in de morsige zijstraat, die langs het prachtige gebouw liep, en waarop de deur van den artiesteningang uitkwam, zeide Raffles zacht:

„Nu, men behoeft geen zeer scherpe oogen te hebben, om te zien wat er tusschen die twee gaande is."

„Waarom treden zij eigenlijk niet samen op?"

„Die vraag is gemakkelijker te stellen dan te beantwoorden! En toch zal de reden wel heel eenvoudig zijn, een jongleur, hoe bekwaam ook, is nu eenmaal geen acrobaat, en al is men nog zoo handig in het werpen van ballen en andere voorwerpen, daarom behoeft men toch nog niet noodzakelijk van het eene rek naar het andere te kunnen vliegen!"

„Wij kennen het wel!" sprak Brand, even de schouders ophalend.

„Wij hebben dan ook zeer lang geoefend in vroegere tijden! En dat alleen maar omdat ik vermoedde, dat wij die kunst wel eens noodig zouden hebben!"

De beide vrienden waren langzaam verder geloopt, en toen er een kwartier verstreken was kwam ook Henderson aanstappen, rustig masief als altijd, zij gingen naar binnen, vonden Olga nog altijd in gezelschap van Chaudois, die haar slecht noode scheen te verlaten, en aan wien zij blijkbaar zoeven het tooneeltje met haar vroegere partner had medegedeeld, en toen nam de repetitie een aanvang, die tot tevredenheid van Raffles verliep, en het viertal ging daarop gezamenlijk dineeren, in een zeer eenvoudig eethuis,

waar meerdere artiesten samenkwamen, die hun brood verdienden aan circus of specialiteitentheater.

Ook Maria Kirsch zat daar, die nu en dan blikken vol haat in de richting van het meisje wierp, maar tot een uitbarsting kwam het niet. De avond verstreek, de drie vrienden begaven zich vrij vroeg ter ruste, en de dag van de eerste voorstelling brak aan.

Dien morgen repeteerde het viertal nogmaals, en het meisje voerde alle bewegingen zonder eenige angst en onberispelijk uit. Er was weer kleur op haar gezichtje gekomen, waarvan de verschrikte uitdrukking verdwenen was. Blijkbaar verwachtte het arme kind, dat zij wel heel lang in gezelschap zou mogen blijven van deze drie voortreffelijke acrobaten, van wie haar ervaring haar zeide, dat zij tot de allerbesten behoorden en een zeer groot salaris zouden kunnen bedingen. Zij vormden een geheel, samengesteld uit ongehooflijke kracht, sierlijkheid, en onovertrefbare lenigheid.

De avond brak aan. Reeds stroomde het groote gebouw vol. In allerijl vervaardigde aanplakbiljetten hadden reeds allerwege de lof verkondigd van de nieuwe sterren aan de acrobatenhemel. Zelfs was een bekwaam teekenaar erin geslaagd, binnen een paar uren een zeer fraaie plaat te teekenen, die nog dienzelfden dag bij tienduizende exemplaren vermenigvuldigd was, en waarvan nog altijd een nummer berust in de archieven van het centrale bureau der New Yorksche recherche!

De groote zaal straalde van licht, toen de voorstelling een aanvang nam. De duivels der Lucht zouden optreden in het eerste nummer na de pauze. Alle plaatsen, tot de laatste, waren bezet. Beneden fonkelde het diamanten en goud, boven zaten de arme drommels, die met moeite de weinige stuivers hadden weten bijeen te krijgen, noodig om er hunne plaats onder de hanebalken mede te betalen.

Reeds voor de pauze was het drietal parterre-acrobaten opgetreden, waartoe Maria Kirsch behoorde, en tegen haar gewoonte had de vrouw zich na afloop van haar nummer niet snel verkleed, om dadelijk weg te gaan, maar

zij was achter de schermen blijven rondloopen, als iemand die ten prooi is aan groote zenuwachtigheid. Zij die haar toen zagen, merkten op, dat haar gelaat bijzonder bleek was, en dat haar oogen een somberen, flakerenden glans hadden. De nummers volgden elkander geregeld op, de pauze verstreek, het net was strak gespannen, de muziek zette een ouderwetsche, sleepende wals in, en onder groote stilte en verwachting traden de Duivels der Lucht op.

Er ging iets als een zucht van bewondering door de rijen der duizenden toeschouwers, bij het zien van die schoongebouwde lichamen, nauwelijks verborgen door het dunne lichtpaarse tricot. De New Yorkers waren verwend op dit punt, maar zij begrepen dadelijk, dat zij hier iets te zien kregen, hetwelk veruitging boven het middelmatige.

Het viertal klom sierlijk langs ladders en touwen naar omhoog, gevolgd door al die oogen, en bereikten de trapèzes en platvorms. Fel bestraalde hen het schijnsel van de electriche lampen.

Zij leken wel levende poppen van porcelein te zijn, zoo glansde de zijde van hunne tricots in het melkwitte licht.

Henderson had zich reeds aan zijn hielen opgehangen, met behulp van de sterke stalen haken. Zachtjes speelde de muziek. Raffles, die het eerst moest springer, stond gereed op zijn platvorm, en had zijn trapèze reeds losgehaakt, klaar om zich in de ruimte te werpen.

Lager, meer naar rechts, slechts weinige meters voor den rand van het net verwijderd, maar zeker wel vijftien meter daarboven zat Olga op hare trapèze, die was opgehangen aan dunne staalkabels van omstreeks drie meter lengte, en begon aan de trapèze een schommelende beweging te geven. Beide toeren zouden ongeveer tezelfder tijd worden uitgevoerd.

En reeds zwaaide Raffles, sierlijk en luchtig als een zwaluw, met holle lendenen en gestrekte beenen door de ruimte, liet aan het einde van den boog de trapèze los, wentelde zich in de lucht een geheel slag om, Henderson vatte zijn handen met vasten greep, en reeds zwaaiden beiden verder, toen een

kreet uit duizend kelen hen deed ontzetten. Raffles kon onmogelijk zien wat er gebeurd was, want het greep achter zijn rug plaats, maar Henderson zag het des te beter, zoeven was een der koorden gebroken, van de trapèze, waarop Olga gezeten was, en het meisje had nog maar juist met één hand het andere koord had kunnen grijpen vlak boven de trapèze, waaraan het bevestigd was, maar bleek niet in staat te zijn, zich naar boven te werken, half verlamd van schrik als zij was.

De trapèze hing bijna stil, anders zou zij misschien de tegenwoordigheid van geest hebben gehad, zich los te laten, zoodra de schommeling haar boven het net had gebracht. Deed zij het nu, dan was de kans groot, dat zij op den rand van het net viel, van staaldraad gemaakt of zelfs er naast, op den harden vloer van het gebouw of bovenop de toeschouwers.

In een ommezien hadden de drie mannen het gevaarlijke van haar toestand begrepen, want Henderson had Raffles reeds toegeroepen wat er gebeurd was, terwijl daar beneden in de zaal en van het tooneel allerlei raadgevingen werden geschreeuwd door stuurlieden die aan den wal stonden.

Raffles riep Brand toe, zoodra de zwaai van de trapèze hem dicht bij diens platvorm bracht:

„Jij moet haar van de trapèze afhalen, let goed op mij, ik zal je bij je enkels vatten, zoodat je je handen kunt gebruiken. Wij moeten dan met den hoofdtoer beginnen, maar het is niet anders, wanneer zij uit angst loslaat, is zij misschien verloren!”

Hij gaf zijn lichaam een nog grooter vaart, en Brand zweefde door de lucht, wachtend op het oogenblik dat hij op zijn beurt de trapèze moest verlaten. Raffles riep Henderson iets toe, maakte, wat men vroeger noemde „het zwaantje”, Henderson verwisselde beurt om beurt een van Raffles' handen met zijn enkels, en hing deze met het hoofd omlaag, zijn lichaam sterk zwaaiend, en op het uiten van zijn waarschuwend kreet, door Brand beantwoord, liet de jongeman de trapèze los, maakte in de lucht een salto mortale, Raffles greep hem op het juiste oogenblik bij de en-

kels, en daar slingerden de drie lichamen reeds, het een door het ander vastgehouden, en hangend aan de hakken van een enkelen man, in een geweldigen boog door het machtige gebouw.

Er waren drie slingeringen toe noodig, om de boog zoo groot te maken, dat Brand het meisje kon bereiken, dat steeds wat lager afzakte, terwijl het scherpe staaldraad haar door de handpalm kerfde, en op het punt scheen te staan, te bezwijmen en los te laten.

Nog één zwaai, toen wist hij haar om het middel te grijpen, haar toeschreeuwend:

„Laat los! Laat dien kabel toch los!”

Maar zij had hem zoo krampachtig vastgehouden, dat haar trapèze bij het terugzwaaien meeinging, en Brand bemerkte aan haar zwaarte, dat het meisje bewusteloos was geworden.

Met inspanning van al zijn krachten tilde hij haar zoo op, dat zij als het ware in zittende houding in zijn armen hing, en liet haar boven het midden van het net vallen. Zij werd opgeworpen als een levenloos ding, zonder veerkracht, en onmiddellijk schoten er mannen toe, die tegen de ladders opklauterden, en haar niet zonder moeite, het loopen op een valnet is uiterst lastig, weghaalden en tusschen de coulissen droegen, terwijl het publiek bevrijd van een enorme spanning, als razend begon te applaudisseeren en de muziek een daverenden marsch inzette.

Daar de trapèzes reeds lang geen vaart meer hadden waren Brand en Raffles wel verplicht, zich na elkander in het net te laten vallen, terwijl Henderson die deze drie menschen had moeten dragen, zijn trapèze greep, en zich opheesch.

Raffles ging zich haastig overtuigen, dat Olga alleen maar van schrik was flauwgevalen, keerde terug, en riep met heldere stem, zich tot het publiek wendend:

„Onze kleine vriendin mankeert niets, het nummer wordt voortgezet!”

En terwijl het publiek als dol in de handen klapte, klommen de twee mannen weder naar omhoog, en zij begonnen hunne toeren opnieuw.

Maar Raffles had een paar woorden op fluisterenden toon tegen den regisseur ge-

zegd, en een paar minuten later was de politie achter de coulissen. Maar toen deze ijverig naar Maria Kirsch begon te zoeken, bleek de vrouw spoorloos verdwenen te zijn....

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een ontdekking.

Niet zoodra waren Henderson, Raffles en Brand, die een applaus in ontvangst hadden moeten hebben, dat den omvang van een ovatie had aangenomen, op het tooneel teruggekeerd, of zij haastten zich naar de kleedkamer van het jonge meisje, dat zij zelf aardig had versierd met bloemen en foto's, en vonden haar daar liggen op een rustbank, met leder overtrokken, terwijl Philippe voor haar geknield lag, haar teedere woordjes toefluisterde, en juist een kreet van blijdschap slaakte, toen hij haar de oogen zag opslaan.

„Ik zie dat wij hier al overcompleet zijn,” zeide Raffles glimlachend. „Gij zult haar wel beter kunnen genezen, dan de beste dokter het zou kunnen! Het verwondert mij eigenlijk dat ik er hier geen aanwezig zie.”

„Hij is er al geweest, en weer heengegaan,” antwoordde Philippe, zonder zich om te draaien en met zijn oogen steeds gevestigd op het hem zoo dierbare gelaat. „Hij zeide dat het volstrekt niets te beteekenen had, dat zij vanzelf uit haar bezwijming zou ontwaken, en dat wij maar wat boorzalf moesten doen op den bloedigen striem in haar rechterhand, alsof wij niet gewend waren aan verwondingen en zelf niet zouden weten wat wij moeten doen!”

„Hebt gij gezien wat er gebeurd is,” vroeg Raffles op ernstigen toon.

Nu pas was de jongeman opgestaan, met de kleine, toch zoo stevige hand van het meisje in de zijne, en wendde zich nu tot Raffles, terwijl hij met sidderende stem zeide:

„Geloof gij, dat ik ook maar een seconde mijn oog van haar heb afgewend? Ik heb door een gaatje van het achterdoek gekeken. Het was alsof ik een voorgevoel had dat er iets zou gebeuren. Toen ik het kraken van het staaldraad hoorde was het alsof er iets scheurde in mijn eigen hart! En als gij er niet geweest waart —”

In zijn ontwaanheid en opwinding scheen de jonge acrobaat nu pas te beseffen, wat hij aan Raffles en diens beide metgezellen verplicht was, en hij drukte hun alle drie met een zenuwachtige kracht de hand, terwijl hij stamelde:

„Ik durf er niet aan denken, wat er had kunnen gebeuren, als gij haar niet hadt gegrepen! Ik meende al dadelijk dat het net niet lang genoeg was, en van zijstukken schijnt men hier niets af te weten! Alsof niet ieder oogenblik een touw kan breken, of een rekstok kan knappen!”

„Wij deden alleen maar, wat ieder ander in onze plaats ook gedaan zou hebben,” sprak Raffles eenvoudig. „Zeg ons liever of de politie het caronje heeft kunnen arresteren, dat zoo zeker als iets den staalkabel, waaraan de trapèze was opgehangen, voor meer dan de helft heeft doorgevijld, of het heeft laten doen?”

„Zij was nergens te vinden Castagni!” zeide Philippe op woesten toon, „maar als zij het werkelijk gedaan heeft, laat zij zich dan in acht nemen! Olga weet zaken van haar, die zij tot dusverre verzwegen heeft, maar

die haar in Sing-Sing zouden kunnen brengen, als zij aan de politie bekend waren."

Raffles spitste aanstonds de ooren, maar een waarschuwende roep van de sofa deed Philippe zich omwenden.

"Je had mij beloofd, dat niemand het zou weten," zeide het meisje verwijtend. "Ook aan mijn vriend Castagni, die mij gered heeft, had je niets mogen zeggen! Ik heb bij toeval die dingen vernomen en ik vind het bijna op verraad gelijken, als ik de vrouw, met wie ik vroeger heb samengewerkt — —"

"En daardoor zoudt gij u laten terughouden?" zeide Raffles op een toon van ongelooft. "Hoezeer ik die zachtheid van gemoed ook in u prijs, in sommige omstandigheden kan zij gelijk staan met afkeurenswaardige zwakheid! Weet gij dat die vrouw u naar het leven heeft gestaan?"

Het jonge meisje verbleekte, en zeide met afwendenden blik:

"Ik kan het niet gelooven! Zou zij mij werkelijk zoo haten?"

"Dat moet wel, die staalkabel is natuurlijk niet vanzelf gebroken, en van slijtage was geen sprake, want ikzelf en mijn beide vrienden hebben alles nog vanmiddag voor de repetitie terdege nagezien, geen enkel staal draadje had zich begeven, de kabel was volkomen betrouwbaar. Olga, je bent nu nog wat zwak, maar ik zal je spoedig heel dringend den vraag stellen, mij alles te vertellen, wat je van die vrouw weet. En ik ben er van overtuigd, dat je niets voor mij zult achterhouden, als ik je zeg, dat er zware vermoedens tegen haar bestaan, dat zij behoort tot de Bende van het Kwade Oog, en dat niet alleen, maar dat zij geholpen heeft, en nog helpen zal, om rijke lieden van kant te maken en te bestelen."

Olga kwam overeind zitten, streek zich de haren van het klamme voorhoofd en keek Raffles ontzet aan.

"Is dat zoo?" vroeg zij toonloos. "Is zij werkelijk zoo vreeselijk slecht?"

"Zij is een ware duivelin!" antwoordde Raffles.

Philippe zoowel als Olga keken Raffles een oogenblik zeer verwonderd aan en toen begon het jonge meisje weer:

"Maar, wat raakt u die vrouw? Waarom wilt

gij dat van haar weten wat ik weet? Ik geloof dat wat ik u vertellen kan, per slot van rekening niets te beteekenen zal hebben, vergeleken bij wat gij zelf al hebt ervaren!"

"Dat kunnen wij afwachten," hernam Raffles kortaf. "En waarom ik haar vervolg, dat kan ik je helaas nu niet zeggen, maar dat zul je binnen enkele dagen weten! En nu zullen wij hier niet meer over praten, maar eens zien wat er aan dat arme handje gedaan moet worden, want ik vrees zeer, dat er van optreden voorloopig niet zal komen!"

"Zij mag geen luchtwerk meer doen, Castagni!" zeide Philippe op vasten toon. "Dit is de eerste keer, en ook de laatste geweest!"

"Maar, het contract Philippe!" zeide het jonge meisje op angstigen toon, "en vergeet, je, dat ik dan niets te doen zal hebben?"

"Ik zal voor ons beiden verdienen, zoolang het moet!" zeide Philippe vast. "Ik ben overtuigd dat Castagni mij gelijk zal geven. Je zenuwen zijn in de war, je hand is erg gewond, en opnieuw zou er een ongeluk kunnen gebeuren, thans door onze eigen schuld."

"Ik geloof dat Philippe gelijk heeft, Olga!" zeide Raffles op vriendelijke toon, "wat het contract betreft, dat zal ik wel in orde maken, laat dat maar aan mij over! Ik geloof niet dat mijnheer Beetle lang zal tegenspartelen, hij weet wel wat wij waard zijn! Het spijt ons dat we je zullen moeten missen, maar Philippe heeft het bij het rechte eind, en als je hem zelf het recht geeft, voor je te zorgen..."

Een vurige blos overdekte eensklaps het gezicht van het meisje, en zij ontweek den blik van Raffles die glimlachend voortging:

"Ik schijn het bij het rechte eind te hebben, komaan vrienden, wij zullen het veld maar ruimen voor onzen kameraad Philippe, en alleen nog maar toestemming vragen, onze kleine vriendin morgenochtend te bezoeken, en naar haar omstandigheden te vragen!"

Olga stak Raffles haar kleine hand toe, keek hem schuchter aan, met iets als vrees en verbazing in haar mooie oogen, en zeide toen verlegen:

"Ik kan niet heel goed praten, ik bedoel, ik wilde dat ik kon zeggen wat er bij mij omgaat! Ik dank je, Castagni, en mijn twee goede vrienden ook, want zonder jullie zou ik misschien gevallen zijn en..."

Zij voltooide den zin niet, maar een huivering liep haar door de leden, en zij sloeg beide handen voor het gelaat, alsof zij reeds het schouwspel zag, van haar eigen verminkt lichaam, in een plas bloed.

Raffles klopte haar even bemoedigend op den schouder, en zeide opgewekt:

„Het had niets te beduiden! En alles komt in orde! Gij zijt beiden waard, met elkander vereenigd te worden, en wat wij drieën daaraan kunnen doen, dat zullen wij niet nalaten! Morgenochtend om tien uur komen wij horen hoe het met je staat, en dan vertel je ons meteen eens wat je weet van dat canailje, dat zich jammer genoeg uit de voeten schijnt te hebben gemaakt! Tot ziens, Philippe!”

Een oogenblik later stond het drietal weer in de gang, en haastten zich naar de gemeenschappelijke kleedkamer.

Raffles bleef een oogenblik in gedachten voor zich uitstaren, en mompelde toen zachtjes:

„Hoe gelukkig zijn zij! Zij zijn arm, hun leven brengt hen telkens in gevaar, hun beroep is moeilijk, na haar vijf-en-dertigste jaar heeft de vrouw als acrobate afgedaan, en wil zij moeder worden, dan zal zij het geheele beroep er wel aan moeten geven, en hun oude dag moet die menschen steeds met schrik voor de toekomst vervullen. Maar zij hebben elkander lief, en die liefde vervult alles voor hen, — zij zijn wel zeer gelukkig!”

Hij zuchtte even, en toen ontdeed hij zich snel van het dunne tricot, en begon zich haastig aan te kleeden, blijkbaar diep nadenkend over iets, dat zijn geheele aandacht gevangen hield.

En Brand begreep wel, dat Raffles op dat oogenblik alleen maar dacht aan Harris, diens verblijfplaats, en het snelste en beste middel om die te ontdekken.

En toch leek die taak den jongeman bijna onuitvoerbaar. Dat de Bende hem gebracht zou hebben naar een van die plekken, waar zij plachten bijeen te komen, en die thans bijna allen aan de politie bekend waren, het was niet aan te nemen. Er stond voor hen een kwart millioen op het spel, en zij zouden dus wel de grootste voorzichtigheid betrachten, opdat de verblijfplaats van den speculant niet al te spoedig bekend zou worden.

Er werd niet veel gesproken in de kleedkamer, terwijl de drie mannen zich vlug verkleedden. Zij gingen te voet naar het hotel, omdat zij geen koude wilden vatten, na de inspanning hunner toeren, en begaven zich vrij spoedig ter ruste.

Den volgenden morgen begaf het drietal zich, na te hebben ontbeten, naar het hotel, waar Olga met nog eenige andere collega's logeerde, en zij vonden het jonge meisje, gezond en wel, maar met de rechterhand in een verband, en vroolijk babbelend met Philippe, den jongleur.

En binnen vijf minuten had Raffles het gesprek op Maria Kirsch weten te brengen, ofschoon Olga dat onderwerp het allerliefst scheen te hebben willen ontwijken.

En wat Brand en hij dadelijk wel vermoed hadden, wat de acrobate wist mede te deelen, had niet veel om het lijf, vergeleken bij wat zij zelve reeds wisten. Door een toeval had het jonge meisje iets vernomen van een groote oplichterszaak, gevolgd door een diefstal, waarbij de vrouw betrokken was, en waarvan het fijne nooit ter oore van de politie was gekomen. Indien zij destijds had willen, en ook durven getuigen, dan zou zij de vrouw, die haar naderhand zulk een bitter leed zou aandoen, zonder eenige twijfel in de gevangenis hebben geholpen.

En toch was er iets, wat voor Raffles van belang scheen, en dat hij zich goed in het oor knoopte, en dat was de omstandigheid, dat Maria Kirsch, haar sul van een echtgenoot, en nog eenige andere lieden wel eens met elkander bijeenkwamen in de woning van een zekeren Lev Pykof, een Poolschen jood, telkens wanneer zij meende, gevaar te loopen, door de politie te worden gearresteerd. Pykof had een huis, dat niet zoo gemakkelijk te overvalen was, want het had verscheidene geheime uitgangen, het lag op het einde van Manhattan Island, men kon het met een motorboot bereiken, evengoed als met een auto, en een geheime gang kwam vlak bij het water uit.

Ook dit had het meisje omstreeks een jaar geleden bij toeval vernomen.

Raffles liet zich de plek nauwkeurig beschrijven, en toen hij nu afscheid nam van zijn kleine vriendin, was het met de zekerheid,

dat hij haar wel niet meer zou terugzien, althans niet meer in zijn huidige gedaante als acrobaat.

Want hij was voornemens, dien dag niet te repeteeren, en hem veeleer te besteden aan een grondig onderzoek op de plek, die het meisje hem had beschreven, zonder in het minst te beseffen, welk belang Castagni er toch wel bij kon hebben, die vrouw te achtervolgen.

Want ook ditmaal werd zij weder door de politie gezocht, het was niet onmogelijk dat zij opnieuw een toevlucht had gezocht bij dien Lev Pykof, en een voorgevoel zeide Raffles, dat die vrouw iets moest weten van Thomas Harris.

De drie mannen stapten weder in een bus, die hen naar het hartje van de stad terugbracht, en gingen lunchen in een Duitsch bierhuis, dat alleen die naam nog maar droeg, want bier werd er niet meer verkocht, tenminste naar het oordeel van de politie!

Zij zaten bijna geheel alleen, en toen het morsige heerschap, dat ten onrechte den naam van kellner voor zich opeischte, wat brood en kaas en eenige verdachte saucijsjes voor hen had neergezet, en zich weder had teruggetrokken naar de duisternis van het groote buffet, konden zij ongestoord praten over hetgeen thans hun gedachten bezighield.

„Het spreekt vanzelf dat ik daar in dit uiterlijk niet heen kan gaan!” begon Raffles op zachten toon. „De vrouw zou mij aanstonds herkennen. Ik zal mij moeten vermommen. Ons huisje dicht bij den Hudson is gelukkig nog niet bekend bij de Bende, en daar zal ik mij wel zoodanig vermommen, dat ik in het minst niet opval in de volksbuurt, waarheen ik mij ga begeven. Het is het beste indien jij daar ook heen gaat, Brand, met Henderson, en daar kalm afwacht tot ik jullie opbel. Het is geen kwartier rijdens met onzen snelsten auto van het einde van Manhattan Island, en jullie zullen dus spoedig bij mij kunnen zijn, zoodra ik je noodig heb.”

„Geloof je dat er gevaar kan bestaan?”

„Niet in het minst! Voorloopig zal het een zoekpartij worden, en, zoodra ik gevonden heb wat ik zocht, een luisterpartij! Ik hoop dat het toeval mij zal dienen, want de Bende

zal ongeduldig worden, en over een paar dagen eindigt de termijn, en moeten zij het geld in handen hebben. Gebeurt dit niet, reken er dan maar stellig op, dat Harris den langsten tijd geleefd heeft. En al beschouw ik hem als een schavuit, hij blijft een mensch, en dat vreeselijke uiteinde moeten wij tot iederen prijs voorkomen.”

„Wat is mevrouw Harris eigenlijk van plan?” vroeg Brand, die aandachtig had toegeluisterd.

„Volgens de jongste berichten zou zij bereid zijn, om toe te geven, maar op het oogenblik wankelt zij nog, en wij moeten dus haastig handelen, want zoodra het aan de Bende bekend zou zijn, dat zij wil toegeven, en een kwart millioen betalen voor het leven van haar man, ik erken dat het een paar duizend maal te veel is, wordt hij natuurlijk in vrijheid gesteld, en visch ik achter het net... Een bezigheid, waaraan ik altijd een hekel heb gehad. Laten wij wat voortmaken, de tijd dringt, en ik ben verlangend om te handelen!”

De drie mannen aten haastig, met een vlugheid van lieden die het menigmaal doen, omdat zij er toe verplicht zijn, en toen stond Raffles op, nam met een handdruk afscheid, en begaf zich als eerste, om zoo weinig mogelijk de aandacht te trekken, naar buiten, en verder naar het kleine huisje dicht bij de rivier, dat hij eenige weken tevoren gehoord had, en dat nog niet bekend was bij de politie evenmin als bij de leden van de Bende. Dit was het vierde huis, dat Raffles in weinige maanden tijds moest betrekken, en de eerste de beste straatjongen in de buurt kan het u aanwijzen, en u vol trots verhalen, dat daar de Londonsche Gentleman Inbreker gedurende vele weken zijn plannen heeft gesmeed.

In een goed verborgen bergplaats vond Raffles alles wat hij noodig had om zich te verkleeden, en hij was daar bijna mee gereed, toen een voor een zijn beide metgezellen binnentraden, en de handen in elkander sloegen over die bijna ongelooflijke gedaanteverwisseling. Raffles was niet meer de krachtig gebouwde, sierlijke athleet, van een uur geleden, maar een oud, versleten, kuchend, strompelend mannetje, met enkele armzalige

resten grijs haar, dat in pieken om zijn hoofd fladderde van onder den gerafelden hoed, die hem achter op het hoofd stond.

Hij droeg oude kleederen, die bijna stijf stonden van het smeer en het vuil, zoodat men aanvechting kreeg, een grooten omweg te maken, als men hem in de verte zag aankomen, en zijn gelaat was dat van een drankzuchtigen ouden zwerver, die de helft van zijn leven in verbeterhuizen en politiebureaux doorbrengt, en de andere helft langs de wegen zwerft, op zoek naar een boterham, bij de boeren eieren stelend, in hooibergen slapend, en, als hij niet loopen kan, de reis makend onder aan een of anderen bagagewagen, die hem somtijds honderden mijlen verder brengt.

„Gaat het zoo?” vroeg Raffles glimlachend, toch een weinig gevleid, door de bewondering die hij in de oogen van Brand las.

„Als ik je niet herkend had aan je stem, zou ik je allang als een indringer uit je eigen huis hebben geworpen.”

„Zooveel te beter! En nu ga ik heen! Let goed op, en kom dadelijk wanneer ik je nodig heb! Laat Henderson wat eten halen, het kan laat worden!”

Nog een hoofdknik, en Raffles ging heen, maar thans door een kleine deur aan de achterzijde, die uitkwam op een soort van verwaarloosd erf, waar allerlei rommel lag, vergane pakkisten, en oud roest.

Hij nam een bus, welker conducteur hem onmiddellijk om zijn geld vroeg, ging er tien minuten later weer af, en stond toen midden in de buurt, die Olga hem had aangewezen. Het duurde niet lang of hij had ook het huis gevonden, waarvan zij had gesproken. Zij had hem een zeer duidelijke persoonbeschrijving gegeven van Lev Pykof, en hij zag het oude mannetje, met zijn vreemdsoortig kopje als van een knaagdier, zijn doorborende oogjes, en zijn geitensikje achter de toonbank staan van zijn winkel, die een uitdragerij heette, maar die in werkelijkheid een opslagplaats was, waar vaak „goederen van diefstal afkomstig” zooals het in de politierapporten heet, werden bewaard.

Raffles begreep natuurlijk aanstond, dat hij niet eens zou behoeven te probeeren, den

winkel binnen te treden en ongezien naar boven te gaan, zoolang die Pool met zijn schijnbaar alles ziende oogen daar achter zijn toonbank stond, een groote bril op den neus, en bezig met het uitzoeken van allerlei bonte lappen.

Maar het lot was hem gunstig gezind, want terwijl hij nog bedacht, of hij zou trachten, over de daken der aangrenzende huizen naar binnen te komen, ging er een jonge vrouw den winkel binnen, bleek en verslagen, die even met Pykof scheen te spreken, en hem iets vroeg, waarop de Pool tamelijk knorrig zijn lappenrommel wegschoof, de toonbanklade goed sloot, een bouffante om zijn hals knoopte, en de vrouw op straat volgde, zonder zich zelfs de moeite te geven, zijn winkel te sluiten. Een tiental huizen verder ging hij met de vrouw ergens binnen, zeker om een zwaar meubelstuk te taxeeren, of iets anders wat niet onder den arm kon worden meegenomen.

Zoodra zij uit het gezicht waren strompelde Raffles den winkel binnen, waar het tamelijk donker was, en hij hield zich niet op, maar opende onmiddellijk een glazen deur, voor welks ruiten aan den anderen kant een gordijntje hing, bereikte een soort van huiskamer, verliet die door een tweede deur, en stond nu in een duisteren gang, aan het einde waarvan een oude wenteltrap naar boven voerde. Het huis was blijkbaar zeer oud, te oordeelen naar de bouworde; overal viel de kalk van de muren, en de treden van de trap waren komvormig uitgesleten.

Zacht als een kat sloop Raffles naar boven, op het eerste portaal luisterend, en toen hij niets vernam, nog een trap hooger gaande.

Hier stond hij opnieuw stil, want zijn scherp gehoor had ergens een lachje hooren klinken, dat hij meende te herkennen.

Hij sloop een gang in, waar het bijna zoo donker was als de nacht, telkens werd het geluid duidelijker, en toen hoorde hij de woorden:

„Als de meid haar nek had gebroken, ik ken iemand die er om gelachen zou hebben! En wie kan mij soms wat doen? Laat zij maar bij haar mooien Castagni blijven, daar kan ze nog plezier van beleven! En dan mag haar

lieve Philippe wel oppassen, dat kun je van mij op een briefje krijgen!"

Duidelijk was alles te hooren door de vrij dunne deur, en Raffles luisterde ingespannen, de hand in zijn zak om de kolf van zijn

revolver. Zoo stond hij wel tien minuten, roerloos, en in die tien minuten vernam hij zooveel, dat hij zijn geringe moeite er ruimschoots mee beloond achtte.

ZESDE HOOFDSTUK.

Wie het kwart milloen kreeg.

Het was ongeveer elf uur in den avond, toen Raffles, Brand en Henderson bijeen zaten in de zeer eenvoudige kamer van het reeds beschreven huisje bij de rivier.

Zij zagen er zeer weinig vertrouwenwekkend uit, in hun afgedragen kleeren, hun groote petten, waarvan de kleppen diep in de oogen waren getrokken, en hun duistere gezichten.

Brand, die juist zijn revolver nog eens had nagezien, wendde zich naar Raffles om en zeide:

„Ben je er nu wel volkomen zeker van, dat hij daar in dat huis is?"

„Zoo zeker als ik hier voor je sta! Hij is in den kelder van Lev Pykof, en als je mij de waarheid vraagt, heb ik dat vermoed, van het oogenblik af, dat Olga ons het verhaal deed van wat haar voormalige partner op haar kerfstok had, en met wie zij placht om te gaan in het geheim. Dat gedeelte van Manhattan is volstrekt geen misdadigersbuurt, hoewel heel armoedig, en het is geen wonder, dat de politie ze daar ook niet heeft gezocht. Hoe zou zij ook kunnen denken dat de schurken zoo onbeschaamd zouden zijn, den ontvoerden speculant naar een huis in zulk een dichtbevolkte buurt te brengen? Het moet zeker des nachts zijn gebeurd, en zij hebben hem denkkelijk van te voren bewusteloos gemaakt, zoodat hij niet kon schreeuwen."

„Dus die Pykof is in het complot?"

„Natuurlijk! Hij is een lid van de Bende. Een schurkachtige woekeraar, die den geheelen buurt uitzuigt! Maar hij zal zijn verdiende straf ondergaan, dat verzeker ik je!"

„Hoeveel menschen denk je daar aan te treffen, Edward?"

„Ik heb er niet het flauwste vermoeden

van! Misschien wel niemand, als Harris goed, stevig zit opgesloten! Maar misschien wel zes, of acht, of tien, als er toevallig een bijeenkomst is!"

„Dan zullen wij ons ook maar op een prettig kloppartijtje voorbereiden mylord!" zeide Henderson grinnekend, terwijl hij een paar malen achtereen zijn ontzaglijke handen tot vuisten balde.

„Misschien, daar valt nog niets van te zeggen James," zeide Raffles glimlachend. „Bedenk echter dat het ons in de eerste plaats om Harris te doen is! Heb je gezorgd voor de motorboot Brand?"

„Die ligt sedert een uur op de plek die je me hebt aangewezen!"

„Mooi zoo!"

„Weet je wat ik daar bedenk, Edward? Ik zou het gezicht wel eens willen zien van onzen waarden directeur, als de pauze al begonnen is, en de Gebroeders Castagni, zijn nog niet aanwezig!"

„Hij zal niet vriendelijk kijken, zou ik denken!" meende Raffles schouderophalend. „Maar de drie Italianen hebben hun plicht voorloopig gedaan, en daarom verdwijnen zij van het tooneel, tot tijd en wijle zij weer een rol moeten spelen. Zijn wij gereed?"

Eenige oogenblikken later verliet het drietal, na overal het licht te hebben gedoofd, door het achterdeurtje het kleine huis, dat slechts een enkele verdieping had, en misschien nog wel dateerde uit den tijd der *Pelgrim Fathers*, met zijn grappig topgeveltje en zijn half in puin gevallen stoep, staken het achtererf over, kwamen langs een omweg weder op de straat, na een nauwe, morsige steeg te zijn doorgegaan, waarvan men zich afvroeg, hoe zij kon bestaan in dezelfde stad

die zulke prachtige wandelwegen en zulke reusachtige gebouwen bezit, en sloegen haastig den weg in naar de armzalige buurt, waar Lev Pykof zijn verblijf hield.

Zooals zij wel verwacht hadden, was hier reeds bijna iedereen ter ruste gegaan. Slechts hier en daar scheen nog een licht achter rafelige gordijnen, soms alleen maar achter een ouden lap, en dat was het eenige teeken van leven.

„Heb je den sleutel?” vroeg Raffles zachtjes.

„Hier is hij! Ik denk wel dat hij goed zal zijn uitgevallen, want je wasafdruk was heel scherp. Wij moeten immers de achterdeur hebben?”

„Ja! Door die deur ben ik vanmiddag ook weer heengegaan, zonder dat iemand bijzonder op mij lette. Zwervers als ik kunnen overal komen zonder opzien te baren. Hier, die slop moeten wij in! En nu verder niet gesproken, want het is hier stil, volg mij, en denk om de puntige keien!”

Als eerste ging Raffles een duister slop in, weinig meer dan een gang tusschen twee huizen, nauwelijks een meter breed, en naar mate zij voortgingen, hoorden de drie mannen duidelijker het murmelen van de rivier, die dicht langs den achterkant der armoedige huizen voorbijstroomde het knarsen van ankerkettingen, en het klotsen van water tegen de flanken der vele in de buurt gemeerde vrachtschuiten.

Aan het einde van het slop, daar waar de steenen muren ophielden, begonnen aan weerszijden lage, verfelooze, zwakke schuttingen, daar geplaatst om de hemel mag weten welke eigendommen te beschermen. Want achter die schuttingen waren binnenplaatsen of erfjes, waar niets anders te vinden was dan keukenafval, ledige groenteblikken, onkruid dat tusschen de steenen opwiesch, waschtobben, en wat keukengerei.

Raffles fluisterde een paar woorden, en in een ommezien waren de drie mannen zonder eenig leven te maken over de rechtsche schutting geklauterd, en liepen haastig toe op den achterkant van het huis van den Poolschen uitdrager.

„De sleutel!” fluisterde Raffles zacht.

Brand gaf hem den sleutel, dien hij dien-

zelfden dag naar den waschafdruk van Raffles had gemaakt, en deze stak het voorwerp, dat dik met vaseline was besmeerd, in het slot van de achterdeur.

De sleutel draaide gemakkelijk genoeg om, maar de deur ging niet open.

„Grendels!” fluisterde Raffles lakoniek. „Ik heb ze vanmiddag wel gezien, maar ik wist niet dat ze gebruikt werden. Nu, het zal alleen wat langer duren. Je tasch, Brand.”

Brand stak hem een kleine tasch met werktuigen toe, Raffles nam er een kleine boor uit, en draaide een gat in het deurpaneel, na met wijd uitgespreide vingers van de rechterhand, de maat te hebben genomen.

„De grendels zijn juist een spanwijdte van den boven- en den onderkant van de deur verwijderd,” legde hij zachtjes uit, terwijl hij een dun staaldraad aan het einde voorzien van een haakje, door het boorgat stak.

Zooveel vaardigheid had hij in dit soort werk verkregen, dat het geen drie minuten duurde, of de haak had zich om den knop van den grendel gelegd, en Raffles kon hem behoedzaam terugtrekken.

Hij herhaalde dezelfde bewerking aan den onderkant van de deur, de toegang was vrij!

Op alles voorbereid traden de drie mannen de stikdonkere gang binnen, en bleven volgens hunne gewoonte vele minuten lang aandachtig luisteren.

Maar zij hoorden volstrekt niets.

„Het zal van een leien dakje gaan, ik geloof niet dat de bandieten in huis zijn,” fluisterde Raffles.

„Jammer!” zeide Henderson, en de klacht kwam uit den grond van zijn hart.

Na de deur gesloten te hebben, liet Raffles zijn zaklantaarn ontgloeien en bij het licht daarvan vonden zij een stevig gegrendelde kelderdeur, die, geopend zijnde, toegang bleek te geven tot een steenen trap, die om laag voerde, en eindigde bij het begin van een korte, vochtige gang, die aan haar einde een tweede deur had, al even stevig gegrendeld als de eerste.

Raffles schoof behoedzaam de zware stukken ijzer terug, en toen hield hij plotseling op, op het zien van een spits voorwerp, dat door het paneel van de deur kwam gluren en

zich langzaam op en neer bewoog. Het zag er uit als de punt van een mes.

„Kijk eens aan, mijnheer Harris zit niet stil, en ze schijnen hem zijn zakmes te hebben gelaten! Nu, ik ben toch bang dat het heel lang zou hebben geduurd, want dat paneel is heel dik en heel hard!”

Hoe zacht hij ook gesproken had, de gevangene scheen te hebben hooren fluisteren, want haastig verdween het glinsterende, metalen puntje.

Raffles opende de deur, en bijna op hetzelfde oogenblik wilde zich een man op hem werpen, met hoog opgeheven mes, maar hij stootte mis, verblind door het schijnsel van de zaklantaarn, en reeds had Raffles zijn pols gegrepen, en zeide zachtjes:

„Is dat de manier waarop men zijn bevrijders ontvangt? Foei, mijnheer Harris! Laat dat mes maar los! Zelf gemaakt naar ik zie. Van een stuk ijzer van een ledikant en zeker scherpgesleten op dien steen uit den vloer, dien ik daar zie liggen! Mijn compliment, dat had ik eigenlijk niet van u verwacht.”

Ten uiterste verwonderd was Harris achteruit gewankeld, met knipperende oogen, en had het zelf gefabriceerde mes op de tafel geworpen. Hij zag er vrij onsmakelijk uit met zijn in zes dagen niet geschoren gelaat, zijn verwarde haren en zijn smerige kleederen, zijn ingevallen wangen, en den verwilderden blik in zijn oogen.

Raffles nam hem een oogenblik aandachtig op, en zeide fluisterend:

„Ga nu maar spoedig met ons mee, voor de bewoners van het huis wakker worden, en het beletten. Maar eerst heb ik hier nog een kleinigheid te verrichten, waar gij niet bij noodig hebt!”

„Laat mij eruit! Ik wil weg!” zei de gevangene op heeschen toon. „Wie gij ook zijn moogt, ik wil mijn vrijheid terug hebben!”

„Die zult gij ook hebben, binnen een half uur, of iets langer, maar gij moet nog een paar minuten geduld hebben. Vrienden, past goed op, en laat hem niet ontkomen! Het geheele plannetje zou mislukken! Ik kom aanstonds terug!”

Henderson en Brand ontstaken nu zelf hun lantarens, en vatten post voor de deur, terwijl Raffles in de duisternis verdween. Een

kwartier later keerde hij terug, en zeide lakoniek:

„Er zat twaalf duizend dollar in zijn brandkast! De oude schurk, wat moet hij de arme stumpers, die ik spoedig zal schadeloos stellen, uitgezogen hebben! Maar dat is iets van later zorg. Mijnheer Harris... wat is dat nu? Slaapt hij?”

„Het spijt mij mylord, ik heb hem geloof ik wel wat pijn gedaan!” zeide Henderson met een schuldbewust gezicht. „Hij wilde gaan schreeuwen en met ons worstelen, en dat moesten wij tot iederen prijs vermijden.”

„Nu, het doet er ook niet toe!” zeide Raffles schouderophalend. „Wij hadden hem toch moeten knevelen en binden. Nu naar de boot met hem, en vlug wat!”

Snel werd de bewustelooze speculant opgenomen door den reus, die hem als een ziek kind droeg, zij gingen de trap op, verlieten het huis, klommen weer over de schutting, en snelden toen met hun last naar een klein steigertje, waaraan een oude, onaanzienlijke motorboot lag te schommelen, die echter nog vrij bruikbaar bleek te zijn, want zoodra Raffles de motor in beweging had gezet, nadat de touwen waren losgemaakt en de voorgeschreven lichten waren ontstoken, stootte het bootje over het donkere water van den Hudson voort, in de richting van de binnenstad.

Het was reeds bij eenen, men was Manhattan Bridge en Brooklyn Bridge reeds gepasseerd, toen de boot weder vaart verminderde, en heel langzaam verder voer in de schaduw der reusachtige wolkenkrabbers, die zich langs River Side verhieven.

„Stop hem nu maar een prop in den mond, de uitwerking zelfs van een slag van Henderson duurt niet eeuwig,” beval Raffles zachtjes. „Goed zoo, nu zijn handen op zijn rug, ik geloof dat hij dadelijk zal bijkomen! Brand, houdt aan op dien steiger daarginds, en dan vlug aan wal gegaan, en de hemel behoede ons voor een ontmoeting met een patrouille!”

De boot minderde nog meer vaart, en behendig stuurde Brand haar met stilstaande motor langs zij van een vrij grooten steiger, waar nog slechts enkele andere schepen gemeerd lagen.

Henderson sprong het eerst aan den wal, en Raffles en Brand staken hem den bevrij-

den gevangene toe, die nog suf was, maar toch langzamerhand scheen bij te komen.

De reus wierp hem als een zak over den schouder, toen werd hem een zeildoek toegestoken, en dat legde hij over zijn levenden last heen, zoodat het geleek, alsof hij een of ander groot pak droeg.

De boot aan haar lot overlatende, sloegen de drie mannen haastig de richting van het huis van Harris in de 20ste in. Het was nauwelijks tien minuten gaans, maar die korte tocht zou toch niet geheel zonder een onaangename ontmoeting afloopen.

Zij deed zich, nauwelijks vijftig passen van den steiger verwijderd, voor, in de gedaante wel niet van een geheele patrouille maar dan toch van een struischen politie-agent, die juist den hoek van een straat omsloeg, en achterdochtig bleef stilstaan op het zien van de drie mannen, die in het holste van den nacht van den kant van de rivier kwamen, en waarvan er één een verdacht groot en zwaar pak droeg.

Maar de man was een weinig te langzaam, en dat werd zijn verderf.

Wanneer hij onmiddellijk zijn revolver ter hand had genomen, zouden de zaken voor hem misschien eenigszins anders zijn gelopen.

Nu begon hij met de vraag:

„Halt! Wil je mij eens vertellen, wat je...?”

Hij kreeg een antwoord dat hem onmogelijk geheel en al kon bevredigen, want Raffles trad op hem toe, en sloeg hem zonder een woord te zeggen neer met een vuistslag die Dempsey geen oneer zou hebben aangedaan.

De agent zakte zonder een kik te geven in elkaar, bleef met den rug tegen een huismuur zitten, alsof hij rustig een slaapje deed.

„Het spijt mij werkelijk, dat ik dien armen kerel zoo moest tracteeren,” zeide Raffles, „maar hier breekt nood wet, en het doel heiligt de middelen! Laten wij ons uit de voeten maken, voor hij bijkomt!”

De drie mannen snelden voort, en de beklagenswaardige Harris mocht van geluk spreken dat hij zijn laatste maaltijd reeds vele uren tevoren had genuttigd, want hij werd op den breeden schouder van den reus heen en weer gesmeten als op den rug van een galopperenden kameel.

Tien minuten later bereikten de drie mannen met hun levenden vracht, zonder verdere ontmoeting den muur, die, in een volkomen verlaten zijstraat, een deel van den tuin omgaf, die zich uitstreckte achter het huis van Harris. Raffles zuchtte tevreden en sprak fluisterend:

„Nu dring ik hier ten tweede malen binnen, en nu hoop ik van harte, dat het niet vruchteloos zal zijn! Henderson, leg hem zoolang neer, klim op mijn schouders en ga op den muur zitten, dan zal mijnheer Brand je dit menschelijk wrak toesteken! Vlug een beetje, over een uur zal de dag aanbreken!”

Hij zette zich schrap tegen den muur, de reus klauterde op zijn schouders, en vandaar op den muur, bukte zich, vatte den ongelukkigen Harris in den kraag en trok hem op, zooals hij een kat uit het water zou hebben getrokken, om hem aan den anderen kant van den muur te laten zakken, en dadelijk naast hem af te springen, alsof hij vreesde dat de nog altijd wat wezenlooze speculant in zijn eigen huis op den loop zou gaan.

Vlugger dan de gedachte waren Raffles en Brand eveneens over den muur geklauterd, en haastig gingen zij met hun gevangene, die van de geheele zaak geen sikkepit scheen te begrijpen, door den tuin, en op de achterzijde van het huis toe.

Voor Raffles, die hier reeds eenmaal was binnengedrongen, beduidde het volstrekt niets, om nogmaals het groote, slapende huis binnen te dringen.

Tien minuten later slopen de drie mannen de trap op, terwijl Raffles den weg wees, en Henderson Harris droeg, zooals hij reeds gedaan had.

Voor een witgelakte deur, hield Raffles de hand op, en fluisterde zachtjes:

„Breng hem hier binnen, zet hem op een stoel neer, sluit zorgvuldig de gordijnen en maak licht. Hiernaast is de slaapkamer van de vrouw des huizes, en ik wil haar een aller-aardigste verrassing bereiden! Overtuig je dat hij nog altijd goed gekneveld is, en belet hem om ook maar het geringste gerucht te maken. Brand, snij den draad van de telefoon dadelijk door, men kan nooit weten.”

„En wat ga jij doen?” vroeg Brand een weinig ongerust.

„Den losprijs innen!” antwoordde Raffles kalm. „Zie ik er schrikbaar genoeg uit?”

„Of je zoo uit de gruwelkamer van een pannoticum bent weggelopen,” fluisterde Brand terug.

„Uitstekend! In de kamer met hem, en wacht rustig op mijn terugkomst.”

Raffles wachtte tot hij het drietal in de kamer had zien gaan. Zette toen zijn tocht voort, en opende eenige minuten later zonder eenige moeite geruischloos, de deur van het groote slaapvertrek, waar mevrouw Harris in alle eenzaamheid troonde, in het groote bed, dat ongeveer midden in de kamer stond.

De gordijnen waren dicht, er brandde licht al was het zwak, maar Raffles draaide den schakelaar om, zoodat de groote lichter ging branden, en trad op het groote bed toe, juist toen mevrouw Harris de oogen opsloeg, en met moeite een kreet van schrik smoorde, op het zien van de dreigende gedaante, met den revolver in de vuist, tegenover haar.

Misschien droeg de omstandigheid, dat zij er met hare pappiljotten en haar rijkelijk met crème ingewreven gelaat, niet al te aantrekkelijk uitzag, tot die gemoedstoestand wel wat bij, maar in ieder geval trok zij de dekens tot de kin op, en stelde de vrij natuurlijke vraag:

„Wat wil je hier man?”

„Ik wil den losprijs!” antwoordde Raffles kortaf. „Vlug een beetje. Ik heb niet veel lust om te wachten. En in contanten, geen geknoei met papier, want daar houd ik niet van! Ik weet dat je de centen al hebt klaarliggen, want je wou ze morgenochtend gaan deponeeren! Is het niet zoo?”

De vrouw knikte zwijgend, doodsbleek nu en stotterde:

„Dat was ook mijn plan! Waarom, kont u, het geld hier halen?”

„Ik ben zooveel als de penningmeester,” antwoordde Raffles met een grijns. „Ik zal je een behoorlijke kwitantie geven. Kom uit je bed en schuif af met het geld! Het is zeker in je secretaire daar? Ik zal me wel even om draaien, ik weet hoe het hoort!”

Hij wendde even het hoofd af, en hij hoorde het klappertanden van de beklagenswaardige mevrouw Harris, terwijl zij uit het bed stapte, haastig een paar muilen aantrok, en een peig-

noir over haar pyama aanschoot. Onmiddellijk wendde hij zich weer om, de revolver opgeheven en begeleidde haar naar de secretaire, zag toe hoe zij haar opende, en er een dik pak bankbiljetten uitnam, dat zij hem met sidderende vingers toeschoof, met de woorden:

„Ziedaar! En ga dadelijk heen!”

„Nu, ik moet zeggen dat bij u de echtelijke liefde niet diep geworteld is!” spote Raffles. „Vraagt u niet eens naar mijnheer uw man, die u met dit geld heeft vrijgekocht? Ik zal maar in aanmerking nemen, dat u wat overstuur bent, en ik heb een alleraardigste verrassing voor u, waarvan ik mij veel genoeg voorstel!”

Op hetzelfde oogenblik draaide hij de knop van de tusschendeur om, en met oogen die uitpilden van verbazing, schrik en misschien ook wel vreugde, zag mevrouw Harris in het midden van haar boudoir haar vermisten echtgenoot op een stoel zitten met een prop in den mond, en haar niet bepaald vriendelijk aankijkend, wat niet te verwonderen was, hij had er op gerekend, dat zij reeds vijf dagen eerder onmiddellijk den losprijs zou hebben betaald.

Raffles bestudeerde met een spottend grienslachje een kort oogenblik de gelaats-trekken der beide echtelieden, maakte voor beiden een hoffelijke buiging, en zeide, met een wenk tot zijn beide metgezellen, die als onbeweeglijke schildwachten naast den stoel stonden:

„En thans willen wij u overlaten aan de verrukkingen van het weerzien! Wij willen deze zuivere vreugde niet bederven, door er de ongewenschte getuigen van te zijn! Vaarwel, mevrouw, adieu, mijnheer Harris! Ik geef u den raad, in den eersten tijd zeer voorzichtig te zijn, en op te passen dat men u niet opnieuw ontvoert, want dan kon er wel eens geen John Raffles in de buurt zijn, om u te redden!”

En lang voordat het echtpaar van zijn stomme verwondering en woede bekomen was, en het groote huis met zijn klachten en woedekreten vervulde, hadden Raffles en zijn beide vrienden den terugtocht aanvaard, en waren zij met hun buit in de duisternis verdwenen.

De volgende aflevering (No. 632) bevat:

EEN TEGEN VELEN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885